

ת"פ 40873/05/13 - מדינת ישראל נגד עלא סלאמה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 40873-05-13 מדינת ישראל נ' סלאמה
בפני כב' השופטת דיאנה סלע
המאשימה
נגד
הנאשם
עלא סלאמה
מדינת ישראל

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן:

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. תמצית העובדות המפורטות בכתב האישום:

א. בין הנאשם לבין נ.ט (להלן: נ') התנהלה מערכת יחסים רומנטית שהסתיימה בסוף חודש אפריל 11'. בתאריך 4/5/11 בשעות הערב (להלן: ליל האירוע) בילתה נ' יחד עם חברתה ד.צ (להלן: ד'), עם מ.ח (להלן: ח') ועם ב.ק, יליד 1988 (להלן: ב').

ב. בליל האירוע שוחח הנאשם בטלפון עם ד', איים עליה שיהרוג אותה ואת כל בני משפחתה, ודרש ממנה להגיע לחוף קרית חיים. בהמשך נסעו ב', ח', נ' וד' (אשר תקראנה להלן גם: הבחורות), לחוף קרית חיים, ופגשו בנאשם סמוך לחנות "מפגש הסופרנוס" בשדרות דגניה בקרית חיים (להלן: הקיוסק או זירת העבירה).

ג. בין הנאשם לבין ב' התפתח עימות מילולי, ובעקבותיו דקר הנאשם את ב' באמצעות סכין בעורפו, במותנו ובעכוזו. כתוצאה מהדקירות נגרמו לב' פנאומותרקס (חזה אויר), המותרקס, שבר בצלע ופצעי דקירה בין הצלעות, בכתף שמאל, בעורף ובאזור האגן, והוא אושפז בבית החולים רמב"ם.

ד. במעשיו אלה פצע הנאשם את ב' באמצעות סכין וגרם לו חבלה חמורה שלא כדין, וכן איים על ד' בפגיעה בגופה ובגוף בני משפחתה בכוונה להפחידה ולהקניטה.

3. תגובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם אישר כי היה בזירת העבירה והתווכח עם ב', אך לדבריו לא דקר ולא תקף אותו. הוא הודה כי היתה לו

מערכת יחסים רומנטית עם נ', וכי דיבר איתה ועם ד' בטלפון, אך לדבריו אמר להן רק שהוא מסתובב באזור של חוף קרית חיים ונמצא שם, לא דרש מהן להגיע לשם ולא איים עליהן.

ההשתלשלות הכרונולוגית של מהלך הדברים

4. א. מדו"ח פעולה (ת/4 מיום 5/5/11), שערך השוטר ניסן לוי, שהיה בניידת עם השוטר כפיר קרייר (להלן: ניסן וכפיר, בהתאמה), עולה כי בסביבות השעה 02:20 במהלך סיור שגרתי בקרית חיים, בצומת רמזורים מכיוון הים לכיוון אח"י אילת בצומת המזרקה, הבחין ברכב שברולט שנצמד לניידת מאחורה, הנהג צפצף בחוזקה וסימן לו עם האורות לעצור בצד. כאשר עצר ניסן, הבחין כי בקדמת הרכב ישבו שני גברים, ומאחור שתי בחורות, אשר צעקו בהיסטריה "הוא נדקר, הוא נדקר", בהצביע על הבחור שישב ליד הנהג, ואשר היה דקור באזור הגב והמותניים, וזוהה בהמשך כב' ק'. ניסן דיווח על האירוע והורה להזמין אמבולנס למקום.

מדיווח ראשוני נמסר לו על ידי אחת הבחורות ברכב בשם נ', כי חברה לשעבר בשם ע' ס', אשר את פרטיו ומספר הטלפון שלו מסרה לניסן, דקר את ב' "על רקע קנאה" מפני שהוא מסרב לעזוב אותה ומקנא לה. לדבריה, נסעה עם חברה ח' וד' (כך שמע ניסן), והם עצרו בקיוסק "הסופרנוס" בשד' דגניה בקרית חיים (לעיל ולהלן: הקיוסק). הנאשם המתין להם, הפתיע אותם כאשר פתח את דלת הרכב בו ישבו, החל לדקור את ב' שישב ליד הנהג, וכשהאחרון ברח, רדף אחריו הנאשם והמשיך לדקור אותו מספר דקירות. לאחר מכן, נכנס לרכב הונדה סיוויק בצבע שחור "וברח לכיוון כללי צומת הצריף".

ב. השוטר כפיר קרייר גבה במקום בצד הדרך (צומת האיציטדיון), הודעה מד', הבחורה השניה ברכב, בשעה 02:40 (ת/29).

הודעתה של ד'

לדבריה ישבה עם נ', ב' וח' ליד ביתה בקרית ים, כאשר הנאשם, "ע' ס' מ', בן 19" התקשר אליה לטלפון ואמר לה "אם את לא באה לחוף קרית חיים אני הורג אותך ואת כל המשפחה שלך כולל הילדים שלי" (כך במקור - ד.ס.). לפיכך נסעו אליו לחוף. "ב' התעצבן על ע' בגלל האינדיבידואלים על ילדים קטנים", והלך לכיוון הנאשם כדי לדבר איתו. אז, באמצע רחוב דגניה על המדרכה "...ראיתי את ע' דוקר אותו בצד, ואז ע' נכנס לרכב שלו מסוג הונדה סיוויק שחורה... היה איתו בחור רוסי בשם ק' שניסה להפריד ביניהם אבל אני לא יודעת עליו כלום... הוא תפס את ב' מאחור אבל ע' המשיך לדקור". הנאשם דקר את ב' "עם סכין מטבח נראה לי. סכין שחותך עוף עם ידית חומה ולהב כסוף. סכין ממש חדה. הוא לא הכניס את כל הסכין אלא רק את ההתחלה ככה נראה לי". לדבריה, בעת הדקירה, עמדה קרוב מאוד אל השניים, וניסתה להפריד ביניהם.

לאחר הדקירה נכנסה עם חברה לרכב, ח' נהג וב' ישב לידו. הנאשם, אשר ברח מהמקום התקשר לנ' ואמר

לה "זה רק ההתחלה אני אהרוג אותך ואת כל המשפחה שלך ביחד עם חברה שלך. תבואו לבניין ליד מנה בצומת קרית אתא. אני המשיך את שלי" (כך במקור). הם נסעו לכיוון האצטדיון בקרית חיים, וכאשר ראו ניידת עצרו אותה בצד, אמרו לשוטרים שדקרו את ב', והאחרונים הזמינו אמבולנס. (ת/29).

ג. ב' הפצוע פונה להמשך טיפול בבית חולים רמב"ם, ואילו ניסן דיווח לניידות לגבי רכב ההונדה, וביקש לאתר את זירת אירוע בסמוך לקיוסק. בסריקות לא נמצא דבר, כעולה מדו"ח הפעולה (ת/4) וממזכרים שערכו אנשי משטרה נוספים, כגון שוטרת השח"מ שני אברהם (להלן: שני), אשר יצאה לאזור הקיוסק עם ח', שוחחה עם אנשים ובחנה מצלמות אבטחה במקום (ת/5 מיום 5/5/11). לדברי שני סיפר לה ח' שהמקרה קרה על הדשא מול הקיוסק, אך אנשים במקום אמרו שלא ראו דבר, ודרך מצלמות האבטחה לא ניתן לראות מה קורה על הדשא. כן ציינה כי לא ניתן לסגור זירת אירוע, מאחר שלא נמצא שום דבר על הדשא במקום.

ביום 9/5/11 בדקו אנשי המשטרה שוב אם קיימות מצלמות אבטחה בסוף רחוב דגניה ובאזור מזנון אלדי שם, ואף גבו הודעות ממנהל חוף קרית חיים ומהבעלים של מזנון אלדי, אשר מסרו כי אין במקום מצלמות אבטחה (מזכרי השוטר שלמה בר (להלן: שלמה), ת/19 ו- ת/22; עמ' 33 לפרוט'). המאשימה וידאה העדרן של מצלמות אבטחה בזירת האירוע ובסביבתה גם ביום 21/2/12 (מזכר גלית אוסמו אלבז, ת/20).

ד. רכב השברולט של ח' הועבר לבדיקת מז"פ בבוקר לאחר האירוע, ואנשי הזיהוי לקחו בין השאר מעתקי ט"א ודגימת דם מהמושב הקדמי ליד הנהג (דו"ח השוטר ג'ריס בסל (להלן: ג'ריס; ת/7), ודוח"ות של השוטר אברהם צ'יבוטרו (ת/14, ת/15), ת/4).

5. א. ב' הפצוע נלקח לבית החולים רמב"ם, שם עבר בדיקות נרחבות, אושפז, טופל ושוחרר ביום 7/5/11. הדקירות, הבדיקות, האבחון, הטיפול והסיכום פורטו בגיליון הקבלה שלו, בסיכום המלר"ד ובסיכום האשפוז (ת/12, ת/13, ת/16). לענין הדקירות נכתב: "בן 22 בריא בדרך כלל אחרי מספר דקירות סכין בבית חזה שמאל. אזור הדקירות: 1. בין צלעות 8-9 וקו אקסילרי אחורי 1.3 ס"מ. 2. בכתף שמאל 1.0 ס"מ. 3. בעורף 0.6 ס"מ. 4. מעל כנף איליום ימני 0.6 ס"מ. פצעים סגורים עם סיכות ע"י כיר כללי גם הוכנס נקז פלאורלי משמאל עקב פנאומטורקס שהודגם ב CT חזה. משוחרר מבחינת כירורג כללי ואורטופד. החולה מאושפז למחלקתנו להמשך טיפול". אשר למצבו בעת השחרור נכתב: "... משוחרר במצב יציב בהמלצות המצורפות". (ת/16)

ב. ביום 5/5/11, בשעה 03:06, הגיע השוטר אדם ספייה לבית החולים רמב"ם, אך הצוות הרפואי הודיע לו כי לא ניתן לגבות הודעה מב' עקב מצבו הרפואי (ת/11).

6. גרסתו של ב' באמרותיו לשוטרים

א. בצהרי אותו יום (5/5/11) בשעה 14:50, הגיע השוטר נדים ברכאת (להלן: נדים) לבית החולים רמב"ם,

לאחר תיאום מראש שערך ג'ריס עם בית החולים, וגבה את הודעתו של ב' (ת/21א). ב' מסר כי הגיע לזירת האירוע עם חבריו כמפורט לעיל. הארבעה יצאו מהרכב, הוא עצמו הלך לקנות סיגריות בקיוסק, וכאשר הלך על המדרכה נדקר מספר פעמים בגבו, בחזהו, במותנו, ונשרט בידיו על-ידי בחור שאינו מוכר לו אישית, אך הבחורות אמרו לח' כי הן מכירות אותו **"והוא הכיר אותן פעם"**. משנשאל לשמו השיב **"יכול להיות ששמו ע"**. הוא תיאר את הדוקר כבעל זקן קצר, צבע עור בהיר, חבש כובע ולבש חולצה שחורה רגילה. במקום היו עוד כמה בחורים, אותם אינו מכיר, ואחד מהם דחף את הנאשם ואמר לו **"תעלה לרכב, זהו מספיק"**. הבחור שדקר אותו ברח, והוא התעלף. חבריו עצרו משטרה ואמבולנס הביא אותו לבית החולים.

ב. נדים אף ערך מזכר לגבי נסיבות גביית ההודעה, בנוכחות אחיו מ', לאחר שבירר אודות מצבו הרפואי, והאחות ד' מסרה כי מצבו הרפואי בינוני. בבית המשפט הסביר נדים כי הוא נוהג לגשת לחדריהם של העדים הפוטנציאליים, מתרשם לגבי מצבם, וגובה הודעות כאשר הדבר מתאפשר, או כאשר הוא מקבל אישור מאנשי הרפואה. במקרה זה מסר ב' את דבריו מרצונו החופשי ומדעתו, כאשר דבריו נרשמו במלואם, ונדים אף רשם מזכר לאחר גביית העדות. (ת/5; ת/6; ת/23; עמ' 47-50 לפרוט').

ג. ייאמר כבר עתה, כי ביום 8/5/11, למחרת שחרורו של ב' מבית החולים, טלפן אליו החוקר פואד מועדי (להלן: פואד), ושאל אותו אם הוא מסוגל לזהות את הדוקר. ב' השיב בחיוב, אך טען כי מצבו הרפואי לא מאפשר לו זאת, מאחר שהוא שוכב במיטה עקב הדקירות (ת/18).

7. השוטרים ניסו לאתר את הבחור ע' ס', וג'ריס אף התקשר אל נ', אשר אמרה שאין לה פרטים נוספים עליו, למעט העובדה שהוא מכפר כאוכב, וכי התקשר אליה ממספר חסוי ואיים עליה. משביקש ג'ריס ממנה להגיע כדי למסור הודעה, אמרה כי אינה יכולה, ואף ביקשה לבטל את כל מה שמסרה בעדותה הראשונה. ג'ריס ביקש ממנה להגיע לתחנת המשטרה ביום ראשון בבוקר וכך נקבע ביניהם (ת/8).

הנאשם אותר עוד באותו יום, והשוטרים הודיעו לאביו כי הם מחפשים אותו. הנאשם הגיע לתחנת המשטרה בערב, עוכב, הובא לתחנת זבולון, נחקר ונעצר בשעה 19:30, **באומרו "לא תקפתי אף אחד"** (ת/9, ת/10). הודעה על מעצרו נמסרה לעורך דינו ולאביו.

8. גירסאות הנאשם בתחנת המשטרה

הנאשם נחקר שלוש פעמים באזהרה, פעמיים בעת היותו עצור ופעם אחת לאחר ששוחרר ממעצרו.

א. ביום 5/5/11 בשעה 19:13 נחקר על-ידי רס"מ אירית סבג כהן (להלן: אירית), בחשד ל"איומים וחבלה חמורה בכך שבתאריך 5/5/11, סמוך לשעה 02:00 בקרית חיים ליד חוף הים, לאחר שראית את החברה שלך לשעבר עם בחור אחר ברכב, יצרת איתה קשר ובקשת שתגיע לחוף וכשהיא הגיע עם החברים שלה, פתחת את דלת הרכב ודקרת את הבחור שישב במושב ליד הנהג ונמלטת מהמקום". הובהרה לנאשם זכותו להיוועץ בעורך דין, והוא אף התייעץ עמו טלפונית (ת/1).

הנאשם לא השיב לשאלה הראשונה שהופנתה אליו, היכן היה בין השעות 2:00 עד 3:00 בלילה, בטענה כי הוא סובל מכאב ראש. עם זאת אישר ומסר פרטים רבים אחרים, כגון שהיה לו קשר עם נ', "אבל מזמן", ויש לו חבר בשם ק'. בנוגע לפרטים אחרים מסר גירסאות שהתבררו כתמוהות בדיעבד, כגון שאין לו ולא היה לו קשר עם ד', וכי הפעם האחרונה בה ראה את נ' או דיבר איתה היתה בשבוע לפני כן. הוא אישר כי לאחיו יש רכב הונדה סיוויק שחור, בו הוא נגדי פעם, אך לדבריו נהג בהונדה רק בצהרי אותו יום בכפר, לא היה יום קודם לכן בקרית חיים, וכי הפעם אחרונה בה שהה ליד חוף הים בקרית חיים היתה שבוע לפני כן. לדבריו, אינו זוכר מה מספר הטלפון הנייד שלו, ובסופו של דבר משנשאל שנית היכן היה בשעות הלילה בין השעות 2:00 עד 3:00, השיב כי ישן בביתו וכי כל המשפחה היתה בבית.

בהמשך חזר בו ומסר כי נ' התקשרה אליו יום קודם לכן לשאול "מה נשמע", ותו לא. משנשאל מתי היה עמו ק' השיב "אני לא יכול להמשיך כואב לי הראש אני בהלם". משלב זה, למעט תשובה לפיה אין לו זקן, סירב הנאשם לענות על כל השאלות שנשאל לגבי איומים על נ' ועל משפחתה, דקירתו של ב', הנהיגה בהונדה יום לפני כן, זיהוי של מספר הטלפון הנייד שלו ומקום מגוריו של ק', באומרו שאינו מרגיש טוב, הוא בהלם, וכיוצא בזה (ת/1).

ב. בחקירתו השניה על-ידי החוקר שלמה ביום 9/5/11 בשעה 8:23, שנערכה אף היא לאחר שהתייעץ טלפונית עם עורך דינו, הוזהר כי דקר את ב' בתאריך 5/5/11, סמוך לשעה 14:00 (כך במקור) בחוף קרית חיים, וכן איים מילולית על ד' ונ', ומסר גירסה מעודכנת. לדבריו, "הם שאיימו אותי שיכניסו אותי לכלא". לשאלה מדוע דקר את ב' השיב "אני לא דקרתי אותו, היתה מריבה, רבתי איתו אבל לא דקרתי". משנאמר לו כי מכריו ראו אותו דוקר את ב', השיב כי היו עמו שלושה אנשים המכירים אותו והיכולים להגיד שלא כך היה, שלושת הרוסים ק', ש' ונ'. לגבי פרטיהם, שמות משפחה, כתובות מדויקות, מספרי טלפון, אמר כי אינו יודע את שמות המשפחה שלהם, הם גרים בקרית ים אך אינו יודע באיזה רחוב, ואינו זוכר את מספרי הטלפון שלהם הרשומים במכשיר הטלפון הנייד שלו, אותו מסר לבני משפחתו כאשר הגיע לתחנה.

הוא אישר כי נ' היתה חברתו, אך כיום אינו מעוניין בקשר עמה בכלל, ולגבי ד' אמר שלא היה שום קשר "והיא לא סובלת אותי מזמן, לא יודע". לדברי החוקר כי השתיים ראו אותו דוקר את ב' באמצעות סכין ואף מסרו על כך עדות במשטרה, השיב "שהם איימו אותי שהם יכניסו אותי לכלא, זה הכל". הוא דחה את הטענה כי איים על ד' במכשיר הפלאפון, אמר כי אין לו מה לדבר איתה, אינו מכיר אותה, וכי האירוע לא היה בחוף הים אלא ליד חנות אליה נכנס כדי לקנות. לדבריו "הם באו לריב איתי, הם רבו איתי ליד החנות וק' הרחיק אותם ונסענו אחר כך" (ת/2).

ג. ביום 11/5/11 בשעה 9:32, לאחר ששוחרר ממעצרו, נחקר בשלישית באזהרה על ידי פואד (ת/3). הפעם מסר כי באותו לילה נסע לחוף קרית חיים סמוך לרחוב דגניה ברכב הונדה השייך לאחיו ע' (להלן: ע'), ואילו ק', נ' וש' נסעו ברכבו של ש', מאזדה לנטיס בצבע אדום. בחוף הים פגש את ב', אותו

הוא "מכיר בפנים", וראה פעם אחת כשנה לפני כן בחיפה יושב עם החברים שלו, ואת שתי הבחורות, חברתו לשעבר נ' וחברתה ד', אותה הכיר מספר חודשים לפני כן. לדבריו, ידוע לו כי ענאן הוא חברו של ב', אבל אינו מכיר אותו, לא ראה אותו בביתם מעולם וגם לא בכפר. הוא אישר כי היה לו ויכוח עם ב', אך מסר כי מדובר ב"סתם ויכוח איתו על חברה שלי לשעבר נ'", וכי לא רצה ממנו דבר. הנאשם דחה את טענת החוקר כי דקר את ב' מתוך קנאה על כך שב' הוא חבר של נ', וכי התקשר לד' ודרש ממנה להגיע אליו לחוף הים עם נ', באימו שאם לא תגיע יהרוג אותה. לדבריו, בעת הויכוח היו ק', נ' וש' בחנות, שם קנו דברים, ומשיצאו וראו שיש צעקות בינו לבין ב', הגיע ק' והפריד ביניהם. הנאשם מסר כי מספר טלפון של ק' הוא *****. הנאשם עמד על כך כי לא היה מגע פיזי בינו לבין ב', לא היו איומים מצד כלשהוא, כל הויכוח ארך חמש דקות, הוא אינו זוכר על מה התווכחו ומה רצה מב', ולא ידע להסביר כיצד אינו זוכר תוכנו של הויכוח שנמשך חמש דקות תמימות. עם זאת, הסכים לעימות עם ב' ועם הבחורות.

לחיזוק דבריו הציג הנאשם לחוקר הודעות ICQ ששלחה לו נסטיה יום לאחר האירוע לפלאפון שלו, ואף הסכים כי אלה יצולמו (להלן: ההודעות). נוסח ההודעות מדבר בעד עצמו, ולכן יובאו אלה כלשונן:

"(אנסטסיה ICQ) באחותך תענה לי אני לטובתך בבקשה תענה; (אנסטסיה ICQ) מה אתה חושב שאתה היחידי שאובר חרא עכשיו; (אנסטסיה ICQ) יסמין וביאלאל הגישו תלונה אצלי לקחו רק עדות; (אנסטסיה ICQ) כי מחפשת אותך מיטטרה כבר היתקשרו עליי 50 פעם רק היום; (אנסטסיה ICQ) אני לא יודעת מה אני צריכה לעשות בבקשה תענה לי כי אני; (אנסטסיה ICQ) ואני מסרבת לתת את התלונה אוקיי; (אנסטסיה ICQ) חיימאלי אני מיתחננת בבקשה תענה אני צריכה לאחביא אותך; (אנסטסיה ICQ) מפחדת אלייך אז בבקשה חיימאלי תענה לי כבר". (ת/א1; טעויות הכתיב במקור-ד.ס.).

9.

העימות בין הנאשם לבין דיאנה.

בעימות עם הנאשם שנערך ביום 15/5/11, חזרה בה דיאנה מחלקם של הדברים המפלילים שמסרה בהודעתה הראשונה לגבי הנאשם, אך אישרה את עיקרי גרסתה לגבי הדקירה של בילאל בסכין לאחר חילופי המכות עם הנאשם, בנוכחות הנאשם. (ת/25).

לדבריה, ישבה עם בילאל מתחת לביתה בקרית ים, כאשר נסטיה ירדה ואמרה "עלא אומר כי בילאל מקלל אותנו זונות". בילאל התעצבן ואמר לנסטיה "תביאי את עלא". נסטיה התקשרה לנאשם, והוא אמר שהוא נמצא בחוף קרית חיים. משכך נסעו אליו כולם ביחד עם חמודי, אך הוא לא היה בחוף. הם נסעו לכיוון קרית אתא ובדרך ראו את הנאשם בקיוסק. בילאל יצא אליו בריצה "והתחילו מכות ליד הקיוסק על הכביש. זה נמשך שתי דקות. אני לא סופרת. אחרי שנגמרו המכות ראיתי את בילאל מלא דם והבנתי שהיו דקירות, ונסענו ותפסנו את המשטרה בדרך והזמינו אמבולנס". משנשאלה אם ראתה את הסכין השיבה "אני לא ראיתי את הסכין. היה שם עוד בחור בשם קיריל ואני יודעת שכשבילאל הלך מכות עם עלא קיריל החזיק את בילאל ואז ראיתי את בילאל בדם והבנתי שיש דקירות". לשאלה אם ראתה את הנאשם

מחזיק סכין בידו, השיבה בשלילה. משנתבקשה להסביר מדוע אמרה דברים אחרים בהודעתה הראשונה השיבה **"אני ראיתי סכין אבל לא יודעת אצל מי כי הייתי מסטולה ובלחץ. מסטולה מוודקה. ראיתי סכין גדולה של מטבח אבל אני לא זוכרת אם זה היה בידיים של עלא או של קיריל"**.

אשר לאיומים, אישרה כי הנאשם התקשר אליה מכיוון שהפלאפון של נסטיה היה מכובה, וכי איים עליה מאחר שחשב שהיא נסטיה, דהיינו איים על נסטיה.

משנתבקש הנאשם להגיב לדבריה, אמר **"לא היו מכות בכלל אלא היה ויכוח ביני לבין בילאל וקיריל הפריד בינינו ואז הלכנו ודבר שני אני לא זוכר שאימתי"**. משנשאל אם קיריל החזיק סכין השיב **"לא. לא ראיתי אותו"**. לשאלה איך נדקר בילאל השיב **"לא יודע... אני לא דקרתי אותו"**, ואמר כי אין לו מה להוסיף ואין לו שאלות נוספות לדיאנה. (ת/25).

10. ביום 1/6/11 הגיע בילאל למשטרה וביקש לבטל את תלונתו נגד הנאשם. משנשאל לסיבת הביטול השיב כי אינו יודע מי דקר אותו. לשאלה אם משהו הפעיל עליו לחץ לבטל את התלונה או אם השניים "עשו סולחה", השיב **"לא. אני לא בטוח שהוא דקר אותי. אני לא מכיר אותו"**, ולשאלת החוקר אף הודיע כי אינו מעוניין לעשות עימו עימות (ת/21ב).

11. העובדות אשר אינן שנויות במחלוקת.

בילל האירוע בין השעות 2:00 - 3:00, נסעו בילאל, נסטיה, דיאנה וחמודי ברכב השברולט של חמודי לקרית חיים, בעקבות שיחת טלפון שהתקבלה, ואשר תוכנה ייבחן בהמשך. באזור הסמוך לחוף קרית חיים ולרח' דגניה, יצאו בילאל וחבריו מהרכב לכיוון הקיוסק. במקום היו מספר בני אדם, וביניהם הנאשם ושלושה מחבריו, קיריל, שולמן וניקיטה. בילאל היה מעורב בוויכוח עם הנאשם, כאשר קיריל היה סמוך אליהם. לאחר מכן נכנס הנאשם נכנס לרכב הונדה סיוויק שחורה של אחיו (להלן: ההונדה), בילאל נכנס לרכב השברולט ביחד עם חבריו, וכל המעורבים עזבו את המקום. אין חולק כי בילאל נדקר באותו לילה, אך הנאשם עמד על כך כי לא נכח בזמן הדקירה ולא היה מודע לכך.

12. גדר המחלוקת

א. ההיכרות המוקדמת בין הנאשם לבילאל; **ב.** הרקע לאירוע; **ג.** האם דקר הנאשם את בילאל, ומקומה של זירת העבירה; **ד.** האיומים על דיאנה; **ה.** מחדלי חקירה.

מטעם המאשימה העידו בילאל, דיאנה, חמודי, קיריל, ענאן, וכן השוטרים שטיפלו בתיק. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

13. ההיכרות בין הנאשם לבילאל ולחבריו

א. גרסתו של בילאל - מלכתחילה אמר בילאל בהודעתו כי הבחור שדקר אותו אינו מוכר לו אישית, כי הבחורות אמרו לו ששמו עלא, ולחמודי אמרו כי הכירוהו והוא הכירן. בהמשך, סירב לבקשת החוקר להגיע לתחנת המשטרה כדי לזהות את הדוקר עקב מצבו הבריאותי, אף כי אמר שהוא מסוגל לזהותו, ולאחר כשלושה שבועות ביטל את התלונה נגדו, בטענה כי אינו בטוח שהוא דקר אותו ואינו מכיר אותו. (ת/21א; ת/21ב; ת/18).

בבית המשפט התפתחה גרסתו של בילאל לגבי היכרותו עם הנאשם ככל שהעמיקו החקירה הראשית והנגדית. תחילה אמר כי אינו מכיר את הנאשם אלא **"בפנים"** וכי הוא כלל לא ראה אותו בליל האירוע, אך בהמשך התברר כי בילאל הכיר את הנאשם גם הכיר, בהיותו חבר קרוב של אחי הנאשם ענאן, ואף ביקר בביתו בעבר וראה אותו. יתר על כן, לבילאל עצמו היה ויכוח עם הנאשם כשנה לפני הדקירות, כאשר בן דודו וחברו רבו עם הנאשם, והאחרון חשב שבילאל שלח אותם אליו. בן הדוד והחבר **"היו מסטולים והתחילו איתו. הם ישבו בחורשה, גנבו לו את האוטו, את הרדיו דיסק, את הכל"**. הסכסוך נפתר בכך שענאן דיבר עם בילאל, בילאל דיבר עם האנשים שגנבו את רכשו, והרכוש הוחזר לו. בילאל אף הסביר כי **"אולי שחשב שאני קודם שלחתי אותם בגלל שהיה ויכוח, שלחתי אותם לגנוב לו את האוטו יעני. הויכוח בינינו היה סתם, אני קיללתי אותו, הוא קילל אותי, לא חשבתי שזה של חבר שלי... הגניבה היתה כמה חודשים לפני הדקירות אבל אחרי זה הלכתי אליהם לבית של אח שלו, לא היה שום דבר אחרי זה"** (עמ' 11 לפרוט', ש' 3-22).

על אף שהוברר כי גרסתו של בילאל לפיה אינו מכיר את הנאשם בשמו אינה מדויקת בלשון המעטה, הוא חזר ואמר **"אני מכיר אותו דרך אח שלו. כן... אני הייתי מכיר אותו, לא אישית, אישית לא מכיר אותו. הייתי רואה אותו, אבל חברים אישי לא מכיר אותו. לא חברים"** (עמ' 19, ש' 15-20).

דברים אלה מלמדים כי לא זו בלבד שבילאל הכיר את הנאשם במידה מספקת על מנת לזהותו כאשר עמד מול עיניו, אלא אף הכירו היטב, משהיה מבאי ביתו, חבר של אחיו, ואף תיווך בין חבריו לבין הנאשם כדי לסיים סכסוך אחר.

ב. גרסת דיאנה - גם דיאנה סיפרה על ההיכרות של בילאל והבחורות עם הנאשם. **"כן. הם היו יושבים ביחד בבניין ליד צומת קרית אתא. יותר מזה אני לא יודעת"**. משנשאלה אם יש למישהו מהם סכסוך עם הנאשם השיבה **"הוא כל הזמן מאיים עליי ועל חברה שלי נסטיה בגלל שהיא לא רוצה אותו היא זרקה אותו. הוא אמר לנסטיה שאת וחברה שלך, הוא מכיר אותי בתור יסמין, זונות מזיינים אותם אורגיות בכל כפר מנדא כל יום"**. (ת/29).

ג. גרסת הנאשם - הנאשם אישר עוד בהודעתו השניה כי הוא מכיר את בילאל, ואף מסר כי היה ביניהם ויכוח בליל האירוע. **"אני לא דקרתי אותו, היתה מריבה, רבתי איתו אבל לא דקרתי"**.

(ת/2). בהודעתו השלישית אישר כי פגש את בילאל אותו הוא "מכיר בפנים" בחוף הים, וכי "פעם אחת" ראה אותו יושב עם חבריו בחיפה, כשנה לפני האירוע. (ת/3).

בבית המשפט חזר הנאשם ואמר כי התווכח עם בילאל כחמש דקות, אך לא תקף אותו. אשר להיכרותם הקודמת, סיפר כי בילאל הוא אכן חבר של ענאן וכי הכיר אותו "בפנים". כן אישר כי היה לו ויכוח עם בילאל כחצי שנה - שנה לפני האירוע, בקשר לרכבו של הנאשם, אשר חפצים מתוכו נגנבו על ידי חבר ובן דוד של בילאל, אך בילאל החזיר לו את החפצים לבקשת ענאן, והם השלימו. לדבריו, בעת שהתווכח עם בילאל בזירת האירוע, לא היה ביניהם סכסוך, והוא ידע שבילאל הוא חבר של אחיו. (עמ' 117 לפרוט', ש' 7 - עמ' 118, ש' 15; עמ' 121, ש' 13-24). משנשאל מדוע לא סיפר לחוקר בהודעתו השלישית כי לא זו בלבד שהכיר את בילאל "בפנים", אלא שאף היה להם סכסוך מספר חודשים לפני כן, השיב תחילה כי לא ידע בדיוק באיזה בילאל מדובר. משהובהר לו כי הוא עצמו סיפר במשטרה שהיה לו ויכוח מילולי עם בילאל, מסר כי אינו זוכר. (עמ' 134, ש' 16 - 26).

נוכח ההיכרות המוקדמת בין עדי התביעה לבין הנאשם, כאמור לעיל, די בכך שהראשונים או מי מהם הצביע עליו כעל מבצע העבירה ואין צורך בכל אמצעי זיהוי אחר.

"לעניין זה התגבש בפסיקה הכלל לפיו כאשר קיימת היכרות מוקדמת בין העד לבין הנאשם אין צורך במסדר זיהוי וניתן להסתפק ב"הצבעה" אשר נסמכת על מהימנותו של העד... "היכרות" שכזו יכולה לקום ממפגשים שקדמו לאירוע נשוא האישום או מקרבה שנוצרה במהלך האירוע עצמו..." (ע"פ 7187/07 והניך נ' מ"י (19/11/08), מפי כב' הש' נאור; ע"פ 9040/05 אוהיון נ' מ"י (7/12/06), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ע"פ 1977/05 גולה נ' מ"י (לא פורסם, 2/11/06), מפי כב' הש' ארבל, וכן קדמי, על הראיות, חלק שלישי, (תש"ע-2009), 1178-1177).

לסיכום, מהאמור לעיל, עולה כי בילאל והנאשם הכירו זה את זה היטב טרם האירוע, ואין ממש בגרסאותיהם הראשוניות המעורפלות לגבי היכרות "בפנים". ענין זה רלוונטי לגבי האופן בו העידו בילאל והנאשם לגבי התרחשות האירוע והטעם לעמדתם זו.

מי דקר את בילאל, והיכן היתה זירת העבירה.

גירסתו של בילאל 14.

בילאל מסר והעיד כי אינו יודע מי דקר אותו, אך שמע מחבריו שהנאשם הוא הדוקר. בבית המשפט לא זו בלבד שבילאל עמד על דעתו כי אינו יודע מי דקר אותו, אלא שציון כי עשרה אנשים תקפו אותו והכו אותו, וכי הנאשם לא היה ביניהם. נוכח סתירות בין האמור בהודעתו לבין דבריו בעדותו, הוגשה הודעתו לתיק בית המשפט (ת/21א).

א. על פי עדותו, ישב עובר לאירוע עם חבריו מהקריות, חמודי, נסטיה ודיאנה, כאשר התקשרה אליו "אחת", וביקשה לדבר איתו על משהו דחוף. לאחר פתיחה זו תיקן בילאל את דבריו ואמר כי מי שהתקשר אליו היה בחור, אשר את שמו לא הכיר ואמר לו לבוא למקום מסוים בקרית חיים כדי לפגוש אותו, מבלי שאמר לאיזה צורך. הוא הגיע עם ידידיו לזירת האירוע, יצא לקנות דבר מה בקיוסק, ואז הגיעו אליו כעשרה אנשים, נתנו לו מכות ודקרו אותו. הוא לא ראה את האדם שדקר אותו מבין העשרה, אם כי היה אחד שזיהה אותו בפניו אבל לא הכיר אותו בשמו. הוא לא הרגיש שדקרו אותו, מאחר שהיה שתוי ו"מסטול", ואישר כי עובר לאירוע ישבו הוא וחבריו בחורשה, "עשו על האש" ושתו אלכוהול. אחרי המכות והדקירות הם ברחו, לאחר שבעל הקיוסק אמר שיזמין משטרה. בילאל נסע ברכב, ורק אז התעלף והתעורר בבית החולים. הוא חזר ואמר שוב ושוב כי לא ראה את האדם שדקר אותו, לא הכיר אותו, לא זיהה אותו ואינו מאשים אותו, ורק החברים שלו אמרו לו כי הנאשם הוא שדקר אותו. כיום מצבו מצוין והוא בריא לגמרי. (עמ' 9-10 לפרוט'; עמ' 12, ש' 6-7; עמ' 13, ש' 7-26; עמ' 14, ש' 27-29; עמ' 16, ש' 18-30; עמ' 17, ש' 1, 22-27; עמ' 20, ש' 6-10). בילאל דיבר על ארבע דקירות בגב ודקירות נוספות, ואף הראה לבית המשפט את הצלקות במותן צד ימין, בצד שמאל, על בטנו, על שכמו ועוד.

ב. לדבריו, לא היה מסוכסך עם איש. משנשאל כיצד מתיישבים הדברים עם הודעתו במשטרה, לפיה נדקר על ידי אדם אחד, ולא סיפר דבר על קבוצה גדולה של אנשים שתקפה אותו, הסביר כי חבריו אמרו לו **"שאולי זה הבן אדם הנאשם עלא סלאמה... אני לא ראיתי את האמת מי דקר אותי ולא יודע"** (עמ' 10 לפרוט', ש' 29-31). בהמשך, ניסה להשליך את הדברים על מצבו בעת שמסר את הודעתו. לדבריו, אמר למי שחקר אותו בבית החולים שאינו יכול לדבר איתו ואינו מוכן להחקר, בהיותו עייף ופצוע, וביקש שהחקירה תיערך במועד מאוחר יותר. לחלופין, ביקש להיחקר קצרות, ואחר כך להיחקר שוב, אך החוקר, אשר הבטיח לו "בקטנה", לא ערך "חקירה גדולה" נוספת לאחר ששוחרר. (עמ' 11, ש' 17-27; עמ' 17, ש' 30 - עמ' 18, ש'; עמ' 19, ש' 21 - עמ' 20, ש' 1). בניגוד לאמור, אישר בהמשך כי הוזמן לחקירה נוספת על ידי המשטרה. לדבריו, **"הזמינו אותי לחקירה פעם, אמרתי חלאס אני מבטל את התלונה"** (עמ' 17, ש' 6-7), ואישר כי למעשה הגיע למשטרה מאחר שהוזמן ע"י המשטרה לחקירה שנייה (עמ' 21, ש' 16-19). בילאל העיד כי ביטל את התלונה מרצונו, ללא לחץ, ללא פחד, מבלי שנעשתה סולחה או קיבל כסף, מאחר שהוא **"לא מאשים את הבן אדם. זהו"**. זו גם הסיבה לכך שלא היה מוכן להתעמת עמו. לדבריו, הוא וענאן אף נותרו חברים. (עמ' 16, ש' 15-27; עמ' 17, ש' 2-6; עמ' 20, ש' 13-23; עמ' 21, ש' 8-19).

ג. התברר איפוא, כי בילאל ניסה להרחיק את הנאשם מכל קשר לדקירות מנימוקיו, ולצורך זה מסר כי אינו מכיר היטב והרחיקו מזירת העבירה, משעמד על כך שלא ראה את הנאשם בליל האירוע בו נדקר. לדבריו, במקום היתה קבוצת אנשים, הוא לא ראה אף אחד, לא שם לב לאיש מהאנשים שהיו שם, אינו מכירם, לא ראה ביניהם את הנאשם, לא התווכח עמו ולא ראה אותו כלל, ומי שמסר לו את שמו של הנאשם כמי ש"אולי" תקף אותו, היו הבחורות, זאת בבית החולים מיד לאחר הדקירות. (עמ' 15 לפרוט', ש' 1-19; עמ' 16, ש' 15-4; עמ' 18, ש' 15-25; עמ' 19, ש' 1-7). בילאל חזר ואישר בפני הסנגור: **"לא זיהיתי את האדם שדקר אותי. את עלא עצמו אפילו לא ראיתי. ש. עלא היה בין האנשים שהיו בקבוצה? ת. לא ראיתי אותו... לא היה"**. (עמ' 19, ש' 3-5). זאת בדומה להודעתו במשטרה עת ביטל את התלונה, באמרו כי אינו מכיר אותו ואינו מעוניין להתעמת עמו (ת/21ב).

בנתונים אלה, שעה שהנאשם עצמו אישר כי בליל האירוע התווכח עם בילאל כחמש דקות, ואף מסר כי הויכוח נסב על נסטיה, נותרה עלומה השאלה מה הרקע והמניע לעמדתו המגוננת של בילאל על הנאשם, ולגרסה הבלתי מהימנה בעליל שמסר לענין זה. תמיהה זו מתחזקת, לאור שינוי חד ובלתי מוסבר בגרסתו של בילאל לקראת סוף עדותו.

לפתע פתאום, ללא שום הסבר, קשר בילאל את הנאשם לאירוע ואף ייחס לו את הדקירות, אם כי באופן מרומז. משנשאל אם הנאשם איים על הבחורות, השיב בשלילה, וסיפר כי גם הוא שאל אותן עת היה מאושפז אם הנאשם דיבר איתן או איים עליהן, והן אמרו לו שלא (עמ' 20 לפרוט', ש' 32 - עמ' 21, ש' 5). כשנדרש לפשר שאלה זו אם אכן לא ראה את הנאשם בזירת האירוע, השיב **"אולי שהוא, אולי הוא פחד, בגלל זה התקשר אליהם. אולי ישאל אותם מה קורה. אמרתי להם, דיבר איתכם עלא משהו, אמרו לא. אמרתי תודה רבה וזהו"**. משנשאל מדוע היה על הנאשם לפחד כאשר בילאל הוא שנדקר, השיב **"הוא צריך לפחד. אם בן אדם דקר לא צריך לפחד?"**. לשאלה **"אני שמעתי אותך עכשיו אומר, אם בן אדם דקר הוא לא צריך לפחד, זה מה שעכשיו אמרת?"**, ענה: **"צריך לפחד"** (עמ' 22, ש' 4-20).

כאמור לעיל, התפתחה גרסתו של בילאל לגבי מעורבותו של הנאשם בדקירה ככל שהעמיקו החקירה הראשית והנגדית, עד אשר רמז בסופו של יום כי הנאשם הוא שדקרו. הוא לא נתן הסבר לגרסאותיו החמקמקות והסותרות לגבי זהותו של דוקרו, והיחסים המורכבים בינו לבין הנאשם, אשר גם מההיכרות הממשית עמו ניסה להתרחק, זאת עת סיפר הנאשם עצמו בהודעתו כי נשוא הסכסוך ביניהם היתה נסטיה.

15. גרסתה של דיאנה

ייאמר כבר עתה כי העדה המרכזית בתיק היא דיאנה, אשר מסרה הודעתה לכפיר בתחנת האוטובוס בצומת האצטדיון סמוך לאחר שבילאל נדקר, דהיינו בתאריך 5/5/11 בשעה 02:40, (ת/29; עדותו של כפיר, עמ' 105, ש' 12), לאחר שהיא וחבריה עצרו ניידת כדי שתסייע לפינויו של בילאל המדמם לבית החולים. לדבריה, כאמור, ראתה את הנאשם דוקר את בילאל בסכין, אותה תיארה, אך בעימות עם הנאשם חזרה בה חלקית מאמירתה המפורשת נגד הנאשם, וכך גם בעדותה, משהובאה בצו הבאה, לאחר שהביעה חששה ממתן עדות בבית המשפט.

דיאנה העידה כי בילאל הוא ידידה מזה שנים, ואף ידיד של חברתה הטובה נסטיה, וכי נסטיה והנאשם היו בני זוג. לדבריה, אינה זוכרת היטב את האירוע, אך היא זוכרת שבילאל קיבל שיחת טלפון כאשר הם היו ליד ביתה. הם נסעו לקרית חיים, שם היו הרבה אנשים. **"פתאום הוא יצא עם דם (בילאל). הוא ישב באוטו אחרי שהוצאנו אותו משם. הוא היה כולו בדם. מי בדיוק דקר אותו, אני לא ראיתי. אני יודעת שהוא היה מסוכסך כי לפי השיחה הבנתי שהיה לו סכסוך עם מישהו... היו קללות בטלפון ונסענו. הוא יצא מהאוטו, רצתי אחריו, נסטיה נשארה באוטו עם הנהג, ואז חזר בילאל והיה עם דם. היו שם לפחות שש שבע אנשים. מי דקר אני לא יודעת. זה כבר בילאל יודע מי דקר אותו. לא אני."** (עמ' 69 לפרוט', ש' 24 - עמ' 70, ש' 23). משנשאלה מה הקשר של הנאשם לעניין השיבה **"אמרו לי שזה הוא. אני לא יודעת. אני אגיד לך עוד פעם, לא ראיתי כלום. אני לא יודעת אם הוא קשור לעניין. אני לא יודעת אם הוא**

דקר, לא דקר. היו שם מלא אנשים". (עמ' 70, ש' 9-6).

מכיוון שבילאל דימם והתעלף, ומד"א לא ענו בטלפון, הם עצרו ניידת, השוטרים קראו למד"א, וגבו ממנה הודעה במקום. (עמ' 70, ש' 28 - עמ' 71, ש' 1; עמ' 72, ש' 15-10).

אשר לאיומים של הנאשם עליה, העידה תחילה כי לא דיברה עם הנאשם בערב האירוע. משעומתה עם הודעתה שם מסרה כי **"בחור בשם שלא סלאמה מכאוכב התקשר אליי לטלפון למספר 0549563086"**, ואמר לה **"אם את לא באה לחוף קרית ים, אני הורג אותך ואת כל המשפחה שלך..."**, הסבירה כי הנאשם דיבר בטלפון שלה עם נסטיה ולא איתה, ואם אמרה דברים אלה, כנראה שנסטיה סיפרה לה את הדברים. לדבריה אמרה לשוטר כי הנאשם דיבר איתה, מאחר שנסטיה שהיו לה בעיות עם המשטרה באותו זמן, נבהלה **"מכל הסיפור הזה"**, ביקשה ממנה לעשות לה טובה, ואמרה לה **"תקחי את זה עלייך על האיומים"** אז **"אני לקחתי כאילו זה לי... לקחתי כאילו עליי"**, (עמ' 71 לפרוט', ש' 21-2; עמ' 73, ש' 1). לדבריה, **"היא ביקשה ממני באותו יום אמרתי לך... באותו יום אמרתי לנסטיה בואי נגיד את האמת גם ככה הסתבך הבן אדם. היא אמרה לי תעשי לי טובה, תגידי שאיים עלייך. אמרתי אין לי בעיה, לא זוכרת למה. לי לא היה אכפת באותו זמן להגיד את זה"**, והסבירה כי עשתה כן מאחר שהיא חברה קרובה של נסטיה, כאז כן היום. (עמ' 72, ש' 28-16; עמ' 80, ש' 26 - עמ' 81, ש' 6).

לגבי איומיו של הנאשם על נסטיה מסרה **"אני זוכרת שהם היו אז בני זוג ומשהו רבו, לא רבו... הוא חיפש אותה והיא לא רצתה לצאת אליו למטה אני זוכרת. כמו כל בן זוג, אם לא תבואי אני יהרוג אותך, ארצח אותך. ככה. כמו ... ככה זה היה. ואז התחילו להתקשר לבילאל וכבר אז בילאל נסע ואני ונסטיה נסענו איתו"**. (עמ' 73 לפרוט', ש' 21-16). בהמשך, אמרה כי אינה זוכרת אם שמעה את איומיו של הנאשם באוזניה, על אף שאמרה בהודעתה כי הנאשם התקשר אליה, מאחר שמכשיר הפלאפון של נסטיה היה כבוי **"ולכן הוא התקשר אלי ואיים עלי והוא חשב שאני נסטיה"**. (עמ' 77 לפרוט', ש' 30-28; עמ' 78, ש' 29-24). היא שיערה כי נסטיה לא רצתה להיכנס לזה **"אולי בגלל שהיא היתה חברה שלו בזמנו...אך בת זוג לא תיכנס לבן זוג שלה. לא זוכרת למה"**, ואישרה כי היו בעיות בין הנאשם לבין נסטיה. (עמ' 73, ש' 9-1; עמ' 81, ש' 31-28).

דיאנה אישרה כי דבריה בהודעתה לגבי איומי הנאשם עליה אינם נכונים, אך משנשאלה אם מסרה בהודעתה דברים נוספים שאינם נכונים, השיבה בשלילה. (עמ' 71, ש' 31-23).

דיאנה אישרה את דבריה בהודעתה, לפיהם בילאל **"התעצבן על שלא בגלל האיומים על ילדים קטנים. איך שבילאל יצא מהאוטו, אז הוא הלך לכיוון שלא לדבר איתו... בן אדם התקשר הלך לדבר איתו. היו שם מלא אנשים"**. (עמ' 73 לפרוט', ש' 29-24; עמ' 80, ש' 7-6; ת' 29). בהמשך חזרה בה מהפללתו של הנאשם כמי שהיה בזירת העבירה ודקר את בילאל. משנשאלה אם ראתה את הנאשם במקום, אמרה **"אני הבנתי שהוא היה שם. אמרו לי שלא היה שם..."**. (עמ' 73, ש' 8). משעומתה עם דבריה בהודעתה **"ואז ראיתי את שלא דוקר אותו בצד"**, השתתתה, חיכה, ואמרה **"אני לא יודעת מה להגיד"**. משנאמר לה כי עליה לומר את האמת, השיבה **"אני לא זוכרת. אחרי זה עברתי הריון וזה. היו לי שנתיים לא קלים. לא זוכרת"**.

בסדר? מה אמרתי אמרתי. היום אני לא זוכרת כלום. (עמ' 74, ש' 9-14). בהמשך, משטען בפניה ב"כ המאשימה כי ראתה את הנאשם דוקר את בילאל וכי היא חוששת להיפגע, אמרה **"לא. אני אומרת לך לא ראיתי דקירה ולא ראיתי כלום. זכותי להגיד שלא ראיתי כי לא ראיתי. אם הייתי רואה, הייתי אומרת. מה אכפת לי אני, עוד אחד יכנס לכלא. נו? מעניין אותי אתה חושב?"** (עמ' 79, ש' 1-5). יחד עם זאת, משנתבקשה להסביר את אמרתה בליל האירוע, לפיה ראתה את הנאשם דוקר את בילאל, השתהתה ואמרה **"לא זוכרת"**, ומשנשאלה שוב חייכה והשיבה תשובה זהה. (עמ' 79, ש' 6-8; עמ' 80, ש' 8-9). לשאלת הסנגור בהמשך אם היא יכולה לתאר את הדוקר, השיבה בשלילה ומסרה כי לא ראתה אותו, אך מסרה כי כחודשיים לאחר הדקירה היתה שמועה שהנאשם הוא שדקר את בילאל ועד היום מדברים כך. היא אישרה כי לא ראתה את הדקירה, והנאשם **"נכנס בין אנשים כזה, אבל אמרו שזה עלא דקר אז זרמתי מה אכפת לי אני"**. (עמ' 80, ש' 12-21). מרגע זה ואילך השיבה לרוב השאלות כי אינה זוכרת.

אשר לדבריה בעימות עם הנאשם, במהלכו אמרה בין השאר כי היתה מסטולה בליל האירוע, אישרה כי שתתה וודקה באותו יום, וכך גם חבריה, וכי באותה תקופה נהגה לשתות הרבה. (עמ' 79 לפרוט', ש' 11 - עמ' 80, ש' 3).

נוכח הפערים בין עדותה של דיאנה לבין גרסתה המוקדמת, ביקש ב"כ המאשימה להכריז על דיאנה עדינה, אך בטרם הוכרזה עדה עוינת הוגשה הודעתה, לאחר שמסרה כי אינה זוכרת את האירוע במלואו משעברו שנתיים מאז. (ת/29).

במהלך כל עדותה, גילתה דיאנה את פחדה מהתוצאות האפשריות של עדותה בבית המשפט, ואמרה **"מי אמר שלא יבואו ויפגעו בי אחרי זה"**. משנשאלה ממי היא חוששת, השיבה **"מכולם. למה? אני עם ילד בבית. למה אני צריכה את כל הבלאגן הזה מעלא, מבילאל. למה אני צריכה את כל הבלאגן הזה"** (עמ' 75, ש' 9-3). על דברים אלה חזרה באומרה **"אני לא צריכה שעלא או בילאל או חברים שלו יבואו אליי הביתה. אני לא חוששת על עצמי אבל אני לא צריכה את הבלאגנים. יש לי ילד בן שנה, אני לא צריכה בלאגן בתוך בית. אני לא חושבת שזה מתאים לתינוק"**. (עמ' 80, ש' 23-25). עם זאת אישרה כי הנאשם לא טלפן אליה ולא פגש אותה לפני בואה לבית המשפט, ואיש מחבריו לא עשה כן.

דיאנה אישרה את אמיתות דבריה בהודעתה לפיהם לאחר שהנאשם ברח מזירת העבירה, דהיינו לאחר האירוע, התקשר לנסטיה ואמר לה **"זה רק ההתחלה. אני יהרוג אותך ואת כל המשפחה שלך ביחד עם חברה שלך"**. לדבריה זמן רב לאחר האירוע התחבאה נסטיה, מכיוון שפחדה מהאיומים. היא התגוררה אצל דיאנה אך יצאה פחות, **"כי היו ביניהם הרבה בעיות"**. (עמ' 77 לפרוט', ש' 11-22).

נוכח הסתירות בין הודעתה של דיאנה לבין עדותה, ביקשה המאשימה להעדיף את הודעתה על פני עדותה.

נסטיה לא הגיעה לבית המשפט מעולם. על אף שזומנה מהכתובת האחרונה שהיתה בידי המאשימה, לא הצליחה המשטרה לאתרה, משהתברר כי עברה דירה, וסירבה מכל וכל ליצור קשר עם המאשימה ולהגיע למתן עדות, חרף היותה מודעת לזימונה, מהנימוקים שהובהרו בעדותה של דיאנה, אשר העידה כי מסרה לנסטיה שהיא מוזמנת לבית המשפט, אך סירבה למסור את כתובתה.

בתום שתי ישיבות בהן לא עלה בידי המשטרה למצוא את כתובתה, ומשהתנגד הנאשם לדחייה נוספת לצורך איתורה, נדחתה בקשתה של המאשימה לדחייה נוספת של הדיון, כדי לחפש את כתובתה. הסוגיה בדבר קבילות אמרתה לשוטר ניסן, הודעות ה- ICQ ששלחה לנאשם, והודעתה לג'ריס בדבר ביטול אמרתה לשוטרים, תידון בהמשך.

17. גרסתו של קיריל לוקיאנוב

קיריל, חברו של הנאשם, קושר אף הוא את הנאשם לאירוע, מעיד כי בין הנאשם ובין בילאל היו דחיפות הדדיות, ואף ממקם אותו בזירת העבירה בעת שבילאל נדקר.

קיריל העיד כי ביום האירוע נסע לקיוסק ה"סופרנוס" בקרית חיים עם חבריו. קיריל נהג ברכבו של הנאשם, אשר ישב לידו, ואילו חבר אחר שלהם יבגני שולמן נסע ברכב מאזדה. הם ירדו מרכביהם ליד הקיוסק כדי לקנות סיגריות או שתייה. כאשר יצא קיריל מהקיוסק, ראה **"שאיזשהו בחור, לא יודע, דוחפים אחד את השני או שרב עם עלא זה שמאחורי (הנאשם). באתי, תפסתי את הבחור השני, העפתי אותו, ואמרתי לו שיריב בכפר שלו ולא פה. וזהו. אחרי זה עלא נסע, גם אני נכנסתי לרכב ונסעתי. מה היה שם כאילו... אין לי מושג... לא שהיה ממש מכות. זה היה נראה כמו דחיפות. לא יודע. משהו לקראת מכות... היו שם עוד כמה אנשים, כמה בחורות, הם נכנסו לרכב ונסעו. וזהו. עלא נסע, אני נסעתי. כל אחד למקומות אחרים".** (עמ' 34 לפרוט', ש' 21 - 32; עמ' 40, ש' 9-1). הוא לא ראה סכין בידו של הנאשם או כלי או חפץ כלשהו. לדבריו, מיד לאחר מכן נכנס הנאשם לרכבו ונסע, ואילו קיריל עזב עם שולמן. הוא לא הבין דבר, התקשר לנאשם כדי לשאול מה קרה, אך לא יכול להשיג אותו, ובהמשך לא שאל אותו. **"רציתי להשיג אותו את עלא לשאול אותו מה קרה. לא השגתי אותו ולא שאלתי אותו מה קרה".** (עמ' 43, ש' 5-2; עמ' 36, ש' 26-29). קיריל חזר ואמר כי ראה את הנאשם והבחור השני דוחפים זה את זה ולא עוד. משנטען בפניו כי בהודעתו במשטרה מיום 8/5/12 אמר **"הבחנתי שעלא בדשא רב מכות עם מישהו אחר שאני לא מכיר. הם היו בעמידה", השיב "אפשר להגיד רב מכות בהרבה סיטואציות... אלימות יכולה להיות גם כאפה, בוקס".** (עמ' 35, ש' 31 - עמ' 36, ש' 10), ועמד על כך כי במקום היו רק דחיפות. (שם, ש' 12).

לדבריו, הבחור השני, אותו "העיף", לא נפל ולא התקשה להגיע לרכבו, אלא הגיע לשם **"בריצה קלה כזאת".** (עמ' 42, ש' 23-11; עמ' 43, ש' 3-2). עם זאת אישר כי אם אמר בהודעתו **"תפסתי את עלא, ואמרתי לו שלא צריך לריב",** אמר אמת, מכיוון שלא היתה לו שום סיבה לשקר אז והיום, אם כי אינו זוכר בדיוק מה אמר ומה היה. (עמ' 35, ש' 3 - 16).

משנשאל אם אירע דבר חריג מבחינתו באותו אירוע, השיב "לא. חריג לא היה. אבל היתה לי חולצה שהיתה בדם וזרקתי אותה ולא הבנתי ממה זה. הסתכלתי על עצמי לא היה שום דבר. ש. החולצה שלך היתה מוכתמת בדם? ת. כן." (עמ' 36, ש' 21 - 25). לשאלה מדוע זרק את החולצה המוכתמת בדם השיב "כי היא מלוכלכת מה אני יעשה איתה? אקח אותה הביתה למזכרת? (העד צוחק) שאלה טובה". (עמ' 37, ש' 30-31). לשאלה אם דיבר עם אחרים בקשר למקור הדם על חולצתו, אישר כי דיבר עם נסטיה, אשר היתה גם חברתו לשעבר. משרוען זכרוננו לגבי דבריו בהודעתו "הבנתי אחר כך מנסטיה שהבחור השני נדקר בקטטה", אמר כי אינו זוכר. הוא דיבר עם נסטיה מספר ימים או חודש אחר האירוע, ולא שאל אותה עליו, כי הוא יודע שהיא מסתובבת עם אנשים בעייתיים. עם זאת, משנשאל לגבי בילאל, אמר כי אינו מכיר אותו אישית.

בניגוד לדברי בילאל כי התנפלו עליו עשרה אנשים, משנשאל קיריל כמה אנשים ראה כשיצא מהקיוסק השיב "אני לא זוכר. רק מה שראיתי את עלא ואת הבחור מעבר לכביש על הדשא והנסטיה ודיאנה ועוד בחור או שני הבחורים או בחור ועוד בחורה, עמדו קצת במרחק מהחנות ליד האוטו שלהם. וזהו. אם אני לא טועה חבר שלי יבגני שולמן היה בתוך הרכב שלו". (עמ' 40, ש' 19-16), ועמד על כך כי איש לא התערב בקטטה. (עמ' 43, ש' 2).

המשטרה ניסתה לאתר את קיריל על פי מספר הטלפון שמסר לה הנאשם, 0577897223, אך עד מאי '12 לא עלה הדבר בידה, ולדבריו אותה משנעצר בעניין אחר, והחוקר "משך אותו" לחקירה. לדבריו, היה מספר הטלפון שלו בשנת '11 - 05057188236. משנשאל לגבי מספר נוסף מסר כי השתמש גם במספר 0528198092. בהמשך אישר כי היה לו טלפון נוסף עם קידומת 057, אותו אינו זוכר בעל פה, וכי מספר 0577897223 היה בשימוש, במכשיר מירס עימו עבד בהובלות. עם זאת אמר "ה-057 כבר לא עובד הרבה זמן", צחק כאשר נשאל אם אינו עובד מאז אוקטובר '11, והשיב כי אינו זוכר מתי הפסיק לעבוד. מכל מקום, העיד כי הנאשם הכיר גם את מספרי הטלפון האחרים שלו. (עמ' 37, ש' 32 - עמ' 38, ש' 25).

קיריל לא זכר אם שוחח עם הנאשם בעניין הדקירות, אך העיד כי נפגש עם הנאשם לאחר תקופה, והנאשם סיפר לו כי היה במעצר בית. הוא עצמו אסיר מזה כ-19 חודשים בעניין אחר.

18. גרסתו של מחמוד חוש (חמודי).

חמודי הגיע לבית המשפט, החל למסור את גרסתו, אך משעה שהחקירה התמקדה בנושא הדקירה, מסר כי אינו זוכר היטב את האירוע שהיה לפני כשנתיים. משכך, הוגשה הודעתו במשטרה אשר נגבתה ביום 5/5/11 בשעה 03:15, סמוך לאחר דקירתו של בילאל (ת/30).

א. הודעתו של חמודי - לדבריו, משעות הצהריים בילה עם בילאל ושתי ידידותיו בחורשה, והם "עשו על האש". הוא החזיר אותן הביתה, כאשר התקשר בחור אחד לאחת הבחורות, אשר ביקשה מהם לנסוע לחוף קרית חיים "כדי לראות מה הבחור רוצה ממנה". השלושה ירדו מהרכב למכולת, ואילו הוא נשאר ברכב. "ואז ראיתי בחור שאני לא מכיר אותו ואף פעם לא ראיתי אותו ואז הוא דקר את בילאל עם סכין

גדולה. אני עמדתי על המדרכה מרחק של כ-20 מטר. הוא דקר אותי מספר פעמים, ואז ברח מהמקום עם רכב הונדה סיוויק כנראה שחור. הדוקר היה לבדו, צבע שערותיו שחור, נמוך מעט מחמודי, גופו רזה, גובהו כמטר שמונים, וגילו אינו עולה על עשרים, הוא לבש ג'ינס כחול וחולצה שחורה. חמודי אמר כי לא ראה איש עם הדוקר, אמר כי אינו יודע מה הסיבה לדקירה, ואם ניסה מישהו להפריד ביניהם, מכיוון שהיה רחוק, ולא ידע היכן עמדו שתי הבחורות באותו זמן. לאחר הדקירה נכנסו הוא וחבריו לרכב, ראו ניידת וסימנו לה לעצור.

עדותיו של חמודי - בבית המשפט סיפר כי הוא חבר של בילאל, והם גרים באותו כפר. לדבריו, הכיר גם את הנאשם "מה, אנחנו לא חברים מכיר אותו שהוא מסתובב וזה וזה... אני עובד במסעדה יעני, אם מישהו יכנס למסעדה אוכל וזה. יש הרבה אנשים. לא רק הוא... ראיתי אותו פעם בחנות... בחיפה. לא זוכר איפה בדיוק". (עמ' 83 לפרוט', ש' 18-9; עמ' 97, ש' 25-26).

אשר לאירוע שאירע כשנתיים וחצי לפני כן, חזר ומסר כי נסע עם בילאל ועם שתי ידידותיו לקרית ים לקנות סיגריות ושתייה. בילאל יצא מהרכב, והוא נשאר בו. במקום היו כעשרה אנשים, אותם לא הכיר, **"מישהו דקר אותו בסכין וברח",** ובילאל היה מלא דם. חמודי לא ראה את הדקירה, אבל ראה את **"הגוף שלו, דם והסכין".** (עמ' 84, ש' 1-6; עמ' 85, ש' 8-1, 17-31; עמ' 87, ש' 28 - עמ' 88, ש' 20; עמ' 92, ש' 4-2). הוא חזר ואמר שבמקום היו אנשים רבים, צעקות, **"כולם ברחו בילאל הגיע מלא דם. כולו דם".** חמודי אמר כי לא ראה אם כולם הכו בבילאל או רק אחד או שניים. (עמ' 96, ש' 15-22). הוא פחד מהאנשים ואמר **"היו כמעט עשרה. אולי מישהו היה מכה אותי או דוקר אותי? ... אחד יש לו סכין, מה אחד יתקוף אותי, זה עניין של שניות וכולם הלכו".** (עמ' 98, ש' 22-25). משנאמר לו כי במשטרה אמר שהדוקר היה לבדו, השיב כי מדובר בחנות שהיתה מלאה אנשים והוא אינו יודע מי היה עם הדוקר ומי לא. (עמ' 99, ש' 1-5).

לאחר הדקירה, נסעו הארבעה ברכב, ראו ניידת, אותתו לה לעצור, הראו לשוטרים את בילאל הדוקר ואלה הזמינו אמבולנס. אחד השוטרים גבה את הודעתו, אך לדבריו הוא אינו יודע לקרוא, וכיום אינו זוכר בדיוק מה היה. לדבריו, זו היתה הפעם הראשונה בה ראה מולו אדם שנדקר בסכין, וכל המכונית היתה מלאה דם. (עמ' 89, ש' 1-9; עמ' 98, ש' 6-7).

חמודי אישר רק חלק מהדברים שאמר בהודעתו, כגון העובדה שהוא וחבריו היו שתויים, אך נמנע ממסירת פרטים רלוונטיים לדקירה ולדוקר, כגון שראה את הדקירה, את הסכין, המרחק מהרכב לקטטה, סוג הרכב אליו נכנס הדוקר לאחר הדקירה וכיוצא בזה, והחל ל"זגזג" בגרסתו. לדבריו היה הדוקר שמן, בניגוד להודעתו שם אמר שהוא רזה. משנדרש לכך, אמר **"אני לא אמרתי שהוא רזה, רזה כמו מקל של גומי... רזה, שמונים, 90, משהו כזה".** עם זאת, אישר כי עת מסר את הודעתו כשנתיים לפני כן, זכר את האירוע במידה רבה יותר מאשר בבית המשפט. בשלב זה אישר גם כי ייתכן שיצא מהרכב, אך לא התרחק ממנו, והיה במרחק של 20 עד 40 מ' מהדוקר. (עמ' 91, ש' 25-26; עמ' 93, ש' 12-23; עמ' 95, ש' 16 - עמ' 96, ש' 28). עם זאת, אמר שוב **"...שמת לי לב שיש מישהו שמכה אותו, דוקר אותו, גבוה מטר שמונים עד מטר שמונים וחמש בערך, משקלו בין שמונים לתשעים. לא רזה רזה ולא שמן שמן",** (עמ' 96, ש' 29-32). משנשאל אם עשרה אנשים הקיפו ותקפו את בילאל השיב **"מה אני אמרתי שעשרה תקפו אותו?",** אך לשאלה אם רק אדם אחד רב עם עמו, ענה **"מאיפה אני יודע? עשרה. אני אומר לך עשרה. מאיפה אני יודע את הסיפור**

הזה?, ובסופו של יום אמר כי אינו זוכר (עמ' 92, ש' 5-25; עמ' 96, ש' 15-19). משנטען בפניו כי במשטרה סיפר שהבחור אשר דקר את בילאל בסכין גדולה ברח לרכב מסוג הונדה סיוויק שחורה כנראה, אישר את הדברים, אך סייג ואמר גם שבמקום היו שלוש מכוניות, לרבות רובר שחורה, וייתכן שהדוקר נכנס לרובר, אם כי יתכן גם שנכנס להונדה. זאת מבלי לתת הסבר לכך שלא סיפר על רכב שחור נוסף במשטרה. (עמ' 92, ש' 31 - עמ' 93, ש' 11; עמ' 97, ש' 5-21).

בסופו של דבר, משנשאל אם הנאשם הוא הדוקר, הסתובב אליו, חיך והשיב בשלילה, באומרו **"זה לא הבחור שדקר. אני מכיר את הבחור הזה ואם הוא היה זה שדקר, הייתי אומר"**. (עמ' 97, ש' 27-31; עמ' 100, ש' 3-2). תחילה ניסה להתחמק מאמירה אם ראה את הנאשם בליל האירוע, אך לשאלה המפורשת **"ראית את הנאשם, את עלא, באותו לילה או לא ראית אותו?"** השיב **"לא"**. (עמ' 100, ש' 8-9).

חמודי העיד כי אין לו כיום קשר עם בילאל, אך פגש אותו במסדרון בית המשפט, הם ניהלו שיחה סתמית ותו לא. בילאל לא סיפר לו מי דקר אותו ומדוע נדקר. (עמ' 87 - 88; עמ' 99, ש' 17-19). הוא דחה את טענת המאשימה כי שינה את גרסתו מאחר שהוא חושש מהנאשם, או חושש שאם יאמר את האמת, ילך הנאשם לכלא, באומרו שאינו חושש מאיש, לא אכפת לו שהנאשם ילך לכלא, ואיש לא דיבר איתו לפני מתן עדותו. יחד עם זאת אישר כי זו פעם ראשונה שהוא מעיד בבית המשפט. (עמ' 95, ש' 7-14; עמ' 98, ש' 10-18).

19. עדויות של הנאשם בבית המשפט.

הנאשם אישר את גרסתו במשטרה בעיקרה, והעיד כי במשטרה אמר אמת בכל ההודעות. לגבי המפגש והויכוח המילולי עם בילאל בזירת העבירה, מסר שהויכוח כלל **"צעקות, דיבורים. לא יותר"**, וכי נכח בזירת העבירה בין השעות 23:00 - 04:00. (עמ' 113 לפרוט', ש' 4, 11; עמ' 114, ש' 21; עמ' 131, ש' 22-29). משנדרש להתנהלותו בחקירתו הראשונה, ונתבקש להסביר מדוע עת שאלה אותו החוקרת היכן היה בזמן האירוע, השיב שכואב לו הראש, אך ענה תשובות ענייניות לשאלות אחרות, הסביר כי היה בהלם, סבל מכאב ראש, זו פעם ראשונה שהוא נחקר במשטרה, והחוקרת אילצה אותו לדבר. לדבריו, ענה לשאלות אך לא באופן מדויק, וכך נימק גם את אמרתו לפיה בין השעות שתיים לשלוש בלילה היה בבית. (עמ' 114, ש' 2-5; עמ' 116, ש' 29 - עמ' 117, ש' 2; עמ' 130, ש' 10-29). למעשה, אישר הנאשם כי בהודעתו הראשונה נתן תשובות רבות שלא היו נכונות, כגון אמירה כי אינו מכיר בחור בשם בילאל, לא היה בלילה הקודם בקרית חיים, אך ניסה למזער עניין זה בטענה כי לא שיקר אלא השיב תשובות "סתמיות". (עמ' 131, ש' 1-14).

לדבריו, הגיע למקום עם קיריל, ניקיטה ושולמן כדי לבלות, כאשר הוא נהג בהונדה בצבע אפור מטאלי, קיריל, אותו אסף, נסע איתו, ואילו שולמן וניקיטה הגיעו ברכב אחר (עמ' 119, ש' 6 - עמ' 121, ש' 8). בהמשך חזר בו מגרסה זו באופן חד משמעי, ואמר כי קיריל לא נסע איתו כלל ברכבו, גם לא באותו לילה, וכי הוא לא נסע לאסוף אותו. (עמ' 132, ש' 21 - עמ' 133, ש' 1). לדבריו, מחוץ לקיוסק היו אנשים רבים. בילאל הגיע עם נסטיה ודיאנה, והם **"התחילו לאיים שיכניסו אותי לבית כלא"**, אם כי בהזדמנות אחרת מסר שהמפגש ביניהם היה מקרי. (עמ' 114, ש' 14-20). הנאשם לא זכר על מה היה הויכוח בינו לבין בילאל, ואמר **"אני לא זוכר, אבל על שטויות, לא היה שום דבר"**. משנשאל אם בליל האירוע זכר על מה היה הויכוח, השיב כי אינו זוכר

אם זכר, ולא הסביר כיצד יתכן שלא זכר זאת גם למחרת האירוע. (עמ' 126, ש' 21-16, 24). באשר למניע שלהם לאיים עליו שיכניסו אותו לכלא, השיב **"לא זכר הם גם היו שיכורים שם... אני לא יודע"**. (עמ' 113, ש' 18, 19; עמ' 114, ש' 27-30; עמ' 115, ש' 25-28; עמ' 116, ש' 1-26; עמ' 121, ש' 21-26; עמ' 126, ש' 14-15).

הנאשם הכחיש מכל וכל חילופי מכות בינו לבין בילאל, וכן את הטענה כי דקר אותו. (עמ' 112, ש' 24 - עמ' 114, ש' 1). הוא עמד על כך כי לא היה כל מגע פיסי בינו לבין בילאל, ואמר **"הייתי רחוק ממנו 1 מ' או 2 מ'"**. משנשאל כיצד נסתים הויכוח אמר **"קיריל הפריד בינינו כאילו. הוא הזיז יעני"**. הוא נפרד מקיריל, נסע לבד ברכבו לקריון, ישב לבדו, עישן נרגילה, חזר הביתה בשעה ארבע, הלך לעבודה בבוקר, גילה שהשוטרים מחפשים אותו, והגיע למשטרה בערב. (עמ' 121, ש' 29 - עמ' 122, ש' 28; עמ' 128). לדבריו, כאשר עזב את המקום לא ראה שבילאל פצוע, ועל אף שראה את קיריל, לא שם לב לכך שחולצתו מוכתמת דם. הנאשם לא ידע לתת הסבר לגרסתו של קיריל לפיה היו דחיפות בינו לבין בחור אחר, שדימם והכתים את חולצתו של קיריל בדם, ואמר **"אני לא דחפתי אף אחד. היה רק ויכוח"**. (עמ' 140, ש' 10 - עמ' 141, ש' 4; עמ' 138, 139-140).

הנאשם לא נתן הסבר סביר לשאלה מדוע לא ניסה לתמוך גרסתו בעדויותיהם של חבריו קיריל, שולמן וניקיטה, אם במשטרה ואם בבית המשפט. לענין מסירה של פרטים מזהים אודות השלושה לחוקרים לצורך איתורם וגביית הודעותיהם, השיב כי לא ידע את שמות המשפחה שלהם למעט קיריל, ואילו כתובותיהם ומספרי הטלפון שלהם היו בזיכרון של הטלפון הנייד שלו, שהיה בביתו בעת מעצרו. משנשאל מדוע לאחר שחרורו, עת היתה לו גישה לטלפון שלו, מסר לחוקר רק מספר טלפון של קיריל, ולא את מספריהם של ניקיטה ושולמן, חזר בו ואמר **"אני לא ידעתי את המספרים שלהם, ידעתי את המספר של קיריל"**. (עמ' 115, ש' 12-2; עמ' 132, ש' 11-1; עמ' 133, ש' 21-6). לשאלה מדוע לא זימן את שולמן וניקיטה כעדי הגנה, מסר **"ניסיתי להתקשר אליהם והטלפונים שלהם סגורים. נראה לי שהם עצורים"**. (עמ' 116, ש' 8, 9). לדבריו, ניסה לזמנם לדיון **"דרך קיריל"**, אך לא ידע להסביר כיצד עשה כן כאשר קיריל עצמו הוא אסיר, באומרו **"זו הבעיה. לא יכולתי למצוא אותם"**. משנשאל כיצד מתיישבת גרסה זו עם דבריו כי הטלפונים שלהם מנותקים, השיב **"ככה שמעתי"**. לאחר שנדרש להשיב לשאלה אם התקשר לשולמן אמר **"אין לי את המספר"**, ובחקירה החוזרת הסביר כי כאשר רצה לפגוש את שולמן וניקיטה נפגש איתם דרך קיריל. (עמ' 133, ש' 32-20; עמ' 139, ש' 2-8). אשר לשאלה מדוע מסר רק מספר טלפון אחד של קיריל מתוך השלושה, השיב כי היה לו רק מספר אחד. (כאמור, נחקר קיריל לראשונה אודות האירוע לאחר כשנה, משלא אותר, והעיד כי הפסיק לעשות שימוש במספר הטלפון אותו מסר הנאשם לחוקרים עוד בשנת 11'). הנאשם דחה את טענת המאשימה לפיה לא מסר פרטים שיאפשרו איתורם של שלושת חבריו, ולא הזמין איש מהם להעיד, מאחר שחשש שעדויותיהם יפלילו אותו. (עמ' 134, ש' 11-6).

הנאשם הכחיש כל איום על מי מהבחורות, ומסר גרסה פתלתלה לגבי שיחות הטלפון שלו עם הבחורות בליל האירוע.. לענין השיחות עם נסטיה, ממנה נפרד כשבוע לפני האירוע, מסר כי דיבר אתה רק ביום שלפני האירוע ולא באותו יום, **"כן, דיברתי איתה יום לפני מה נשמע וזה"**, וכי היא שלחה לו הודעות בטלפון הנייד לפני האירוע ולאחריו. (עמ' 112, ש' 19-1; עמ' 118, ש' 20-16). לאחר מכן חזר בו ומסר כי ניהל איתה שיחה

קצרה גם באותו לילה לפני האירוע, משהתקשרה אליו ושאלה אותו **"מה העניינים, מה אתה עושה, איפה אתה..."**. (עמ' 139, ש' 25 - עמ' 140, ש' 2). אשר לדבריה של דיאנה לפיה איים על נסטיה ועליה, אמר כי מעולם לא היה עם דיאנה בקשר, היא לא סבלה אותו, ואימה להכניס אותו לכלא. היא תמיד **"מחפשת לי בעיות, ממציאה לי בעיה"**. (עמ' 115, ש' 13-28; עמ' 118, ש' 28-31; עמ' 138, ש' 25-30). לדבריו, **"הם איימו מפני שאני והחברה שלי נפרדים...דיאנה, אני מתקן אנסטסיה"**. בהמשך משנשאל **"עכשיו אתה מספר לנו שמי שאיים עליך שיכניס אותך לכלא, זו אנסטסיה?"** השיב **"והחברה שלה"**. לשאלה **"סופית, שתיהן?"** השיב בחיוב, והסביר **"מפני שנפרדנו. מפני שסיימתי עם אנסטסיה"**. הנאשם נתבקש להיזכר מה קדם למה, הויכוח שלו עם בילאל או האיומים של הבחורות כי יכניסו אותו לכלא, ואמר **"יכול להיות שהבנות קודם... היו מסטולות. אני לא יודע מה הם דיברו. היו מסטולות"**. משנשאל **"אבל הם איימו עליך מיד שראו אותך שיכנסו אותך לכלא. זה מה שהיה?"** השיב **"כן, אבל לא ידעתי עבור מה"**. (עמ' 126, ש' 32 - עמ' 127, ש' 32).

עם זאת, על אף שאישר כי ראה את הבחורות שהגיעו עם בילאל בליל האירוע, העיד הנאשם כי הויכוח שלו היה עם בילאל בלבד, ומשנשאל אם הן אמרו דבר כלשהו השיב **"לא יודע. לא זוכר"**, בהמשך חזר ואמר שלא דיבר איתן באותו לילה, לא פנים אל פנים ולא בטלפון. **"פנים אל פנים לא. בטלפון באותו לילה לא"**. (עמ' 122, ש' 17-22; עמ' 123, ש' 5-7). משעומת עם תשובתו לסנגור כי דיבר בטלפון עם דיאנה ואנסטסיה באותו לילה אך לא איים עליהן, אמר כי לא הבין את השאלה (ההליך תורגם לערבית). משעומת אף עם דבריו לפיהם דיאנה, נסטיה ובילאל איימו להכניס אותו לכלא באותו לילה, חזר ואמר **"אבל אמרתי את זה בחקירה. אולי לא הבנתי. אולי לא שמעתי"**, וחזר על תשובותיו הקודמות כי דיבר עם הבחורות בטלפון לפני האירוע אך לא איים עליהן, אלא שאל את נסטיה מה נשמע וכיוצא בזה, וכי בזמן האירוע צעקו עליו הבחורות שיכניסו אותו לכלא. (עמ' 123, ש' 18 - עמ' 126, ש' 13). משנשאל מדוע לא סיפר במשטרה שבילאל איים עליו שישלח אותו לכלא, חזר בו ואמר שבילאל לא איים עליו (עמ' 134, ש' 16 - עמ' 135, ש' 6).

הנאשם לא ידע לומר מדוע מסרה דיאנה בהודעתה הראשונה כי ראתה אותו דוקר את בילאל, ואף לא ידע להסביר מדוע אמרה בעימות עמו כי בילאל יצא אליו בריצה **"והתחילו מכות"** ליד הקיוסק. לדבריו, היא היתה שיכורה, לא ידעה מה קרה, הוא לא דחף אף אחד, ולא איים על איש, ולא ידע להסביר את המניע של עדי התביעה לומר דברים אלה. (עמ' 138 לפרוט', ש' 1-21).

הנאשם אישר כי נסטיה שלחה לו הודעות ICQ למחרת האירוע, וכי הוא העבירן למשטרה לאחר ששוחרר. לדבריו לא ענה לה, מאחר שהם רבו ונפרדו. הוא חזר על דבריו כי לא ידע שבילאל נדקר, אך לא ידע להסביר מדוע לא שאל את נסטיה, אשר כתבה לו שיסמין ובילאל הגישו תלונה וממנה **"לקחו רק עדות"**, במה מדובר, גם כשכתבה לו שהמשטרה מחפשת אותו וכבר התקשרו אליה כחמישים פעם, ושהיא צריכה להחביא אותו. לדבריו, מכיוון שלא עשה דבר, לא מצא לנכון לשאול אותה לפרש דבריה או לענות לה. (עמ' 135 - 137; עמ' 139).

עדי התביעה קיריל ובילאל העידו במפורש אודות מיקומה של זירת העבירה, וגרסתם לא נסתרה. קיריל סיפר כי הדברים אירעו ליד קיוסק ה"סופרנוס" (עמ' 35 לפרוט', ש' 14-10). בילאל אישר מיקום זה, וגם הנאשם מסר כי כי פגש את בילאל בחוף קרית חיים ליד רחוב דגניה, שם היה ויכוח ביניהם. (ת/3). לא בכדי יצאו אנשי המשטרה ביום 9/5/11 וביום 21/2/12 לבדוק קיומן של מצלמות אבטחה בסוף רחוב דגניה, וכן באזור מזנון אלדי שם, ואף גבו הודעות ממנהל חוף קרית חיים ומהבעלים של מזנון אלדי, אשר מסרו כי במקום אין מצלמות אבטחה (ת/19, ת/20 ו-ת/22; עמ' 33 לפרוט').

משהודה הנאשם בויכוח שניהל עם בילאל בזירת העבירה, אין מדובר במחלוקת אמיתית לענין זה.

21. המניע לסכסוך ולדקירות

רוב עדי התביעה והנאשם, למעט דיאנה, ניסו לטשטש את המניע לריב בין הנאשם לבין בילאל ולדקירתו של בילאל, אם כי הנאשם אישר פעם אחת בהודעתו במשטרה כי הויכוח נסב על נסטיה. בסופו של יום שוכנעתי כי הסכסוך נסב סביב נסטיה, אשר היתה חברתו של הנאשם, עד אשר נפרדו כשבוע ימים לפני הדקירות, והחלה "לצאת" עם בילאל. לכאורה, דרש ממנה הנאשם להגיע אליו בליל האירוע, ואיים עליה על רקע סירובה. האיומים ותכנם הרגיזו את בילאל, והוא יצא עם הבחורות ועם חמודי כדי להפגש עם הנאשם בזירת העבירה, שם התעמתו השניים.

הדברים עולים מהודעתה של דיאנה ומעדותה בבית המשפט. מיד לאחר האירוע מסרה דיאנה כי הנאשם "... כל הזמן מאיים עליי ועל חברה שלי נסטיה בגלל שהיא לא רוצה אותו היא זרקה אותו...". לדבריה, התקשר הנאשם לטלפון שלה ואמר "אם את לא באה לחוף קרית חיים אני הורג אותך ואת כל המשפחה שלך כולל הילדים שלי...". לפיכך נסעו אליו לחוף. "בילאל התעצבן על עלא בגלל האיומים על ילדים קטנים. איך שבילאל יצא מהאוטו, אז הוא הלך לכיוון עלא לדבר איתו...". (הודעתה ת/29).

כזכור, חזרה בה מדבריה כי הנאשם איים עליה, בספרה כי התכוון לנסטיה, והעידה גם "אני זוכרת שהם היו אז בני זוג ומשהו רבו, לא רבו... הוא חיפש אותה והיא לא רצתה לצאת אליו למטה אני זוכרת. כמו כל בן זוג, אם לא תבואי אני יהרוג אותך, ארצח אותך. ככה. כמו ... ככה זה היה. ואז התחילו להתקשר לבילאל וכבר אז בילאל נסע ואני ונסטיה נסענו איתו...". (עמ' 73 לפרוט', ש' 29-16).

גם הנאשם מסר בהודעתו במשטרה, כי מדובר ב"סתם ויכוח איתו (עם בילאל - ד.ס.) על חברה שלי לשעבר נסטיה" (ת/3), אם כי בהמשך חזר בו ואמר כי אינו יודע על מה התווכחו. בעדותו ניסה תחילה להתחמק מנושא הויכוח, אך בסופו של דבר קשר את הויכוח לנסטיה, אם כי מסר גרסה הפוכה מזו של דיאנה. לגרסתו, נסטיה כעסה עליו מכיוון שנפרד ממנה. "שתי הבנות איימו עליי מפני שהייתי חבר לאחת מהן והיית מבזבז כספים עליה. מפני שסיימתי איתה, היא התחילה לאיים עליי". (עמ' 134, ש' 16 - עמ' 135, ש' 6). לא למותר לציין כי גרסה זו נשמעה לראשונה מפי הנאשם בסוף חקירתו, ומנוגדת לדבריה העקביים של דיאנה, ואף להודעות ששלחה לו נסטיה.

ניתוח הראיות

22. ייאמר כבר עתה כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו בפניי, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם הוא אשר דקר את בילאל.

א. ניכר כי עדי התביעה עשו כמיטב יכולתם לערפל את גרסתם, כדי להמנע מלסבך את הנאשם ישירות בדקירתו של בילאל, מסיבותיהם, אשר חלקן נאמרו במפורש, חלקן נרמזו וחלקן נותרו עלומות. לצורך זה הותירו חמודי ובילאל, את הנאשם מחוץ לזירת העבירה, על אף שאישר כי היה שם ואף התווכח עם בילאל, שרמז בסופו של יום כי הנאשם דקרו. קיריל הותיר את זהותו של הדוקר והנדקר עלומה, משסיפר כי הפריד בין הנאשם לבין בחור אחר אותו לא הכיר, אשר דחפו זה את זה, והתעלם מהקשר בין הקטטה לחולצתו שנותרה מוכתמת בדם, בסייגו את האמור בהודעתו במשטרה שם סיפר על מכות בין הנאשם לבחור האחר. נסטיה ירדה למחתרת מפני המשטרה, הסתירה את כתובתה ולא ניתן היה לאתרה לצורך מתן עדות, כאשר דיאנה הסבירה כי נסטיה אוימה לאחר האירוע, ואילו דיאנה, אשר מסרה גרסה מפורטת בהודעתה לגבי דקירתו של בילאל בסכין על ידי הנאשם, חזרה בה מההפללה הישירה של הנאשם. בסופו של יום לא נמצאה גרסה אחת מוסכמת, או גרסה שתאמה הודעותיהם או עדויותיהם של העדים האחרים, אם במשטרה ואם בבית המשפט, ואין מדובר בסתירות שוליות להן אנו עדים באירועים טראומטיים מהירים מסוג זה.

אף על פי כן, ממארג הראיות שהובא בפני בית המשפט, הוכח כי בילאל נדקר באירוע מספר פעמים באמצעות סכין, על ידי הנאשם, כפי שנמסר על ידי דיאנה סמוך לאחר האירוע, כאמור לעיל, אשר אף תיארה בפני השוטור את הסכין בפרוטרוט. מספר הדקירות ומיקומן תואר על ידי בילאל, ועולה מהתעודות הרפואיות שהוגשו לתיק. יחד עם זאת, עדי התביעה העידו על מסגרת של אירוע בעלת הגיון פנימי שנתמכה בכללותה בעדויות אחרות, והשתלבה היטב בראיות חיצוניות, כגון שיחת הטלפון המוקדמת, הפרידה של הנאשם מנסטיה שבוע לפני האירוע, חברותה של נסטיה עם בילאל, המניע לדקירות וכדומה.

23. ניתוח גרסתה של דיאנה

התרשמתי שדיאנה סיפרה גרסה אמיתית לכפיר בליל האירוע, למעט בענין האיומים שהושמעו על ידי הנאשם, זאת אף התפתלויותיה ואף לאחר שחזרה בה מחלק מהדברים שאמרה בהודעתה. משרמזה ואף אמרה במפורש כי מאחורי הסתירות והפירכות נעוץ חששה מההתרחשויות העתידיות לאחר שתסיים למסור את עדותה, ומתוך ידיעה כי איש לא ישמור עליה ועל תינוקה בעתיד.

א. אמרתה הראשונה של דיאנה נמסרה בהודעתה לכפיר בצד הדרך לא רחוק מזירת האירוע סמוך לאחריו, ולמעט הסתרת חלקה של נסטיה המאוימת על ידי הנאשם, לבקשתה, התרשמתי כי דיאנה מסרה גרסה ספונטנית על אירוע אלים מאוד וטראומטי לו היתה עדה. לדיאנה היתה יכולת לראות את תקיפתו של בילאל במלואה משעמדה סמוך אליו, ואף ניסתה להפריד בינו לבין הנאשם. מדובר בפרטים מוחשיים וחזותיים, המלמדים על כך שחוותה את האירוע וכי התיאור לא הומצא לצורך הפללתו. היא תיארה את האירוע באופן כרונולוגי, עקבי, הגיוני וקוהרנטי, אבחנותיה מלמדות כי ראתה היטב את השתלשלות העניינים, ומסקנותיה היו

נכונות וענייניות. דבריה פרשו בפני המשטרה ובהמשך בפני בית המשפט את השתלשלות העניינים, באופן שאף ניתן הסבר להתפתחות הכרונולוגית של האירוע. חשיבות גרסתה אינה רק בתיאור הבהיר והברור של מנגנון הפגיעה של הנאשם בבילאל הרקע לכך והמניע לו, אלא בעיקר בכך שסיפרה באופן שוטף ועקבי מה קרה בזירת העבירה, באופן שאיפשר את איתורו של הנאשם וקידום החקירה.

דיאנה הכירה את הנאשם ואת בילאל, והתרשמתי כי לא היה לה מניע להעליל עלילה על הנאשם, אף שנפרד מנסטיה. הנאשם ניסה אמנם לפגוע במשקל דבריה, בטענה כי מעולם לא סבלה אותו, אך משנדרש לתת הסבר או דוגמה לאמרה זו, לא עלה הדבר בידו, למעט אמירה כללית, כי היא תמיד "חיפשה לו בעיות".

ב. גם בעימות עם הנאשם עמדה על כך כי ראתה אותו ואת בילאל "הולכים מכות", את קיריל מחזיק את בילאל, שנמלא לאחר מכן בדם, והבינה ש"היו דקירות". היא חזרה ואישרה כי ראתה סכין, אך לא היתה בטוחה מי החזיק בה, הנאשם או קיריל. מטבע הדברים, התקשתה להטיח בפני הנאשם את הדברים שאמרה במשטרה, וניתן היה להתרשם כי חששה להסתבך. (כזכור, אישר הנאשם כי היה ויכוח ביניהם, כי קיריל הפריד ביניהם וכולם הלכו, אך לא ראה סכין בידיו של קיריל, ולא ראה את בילאל מדמם).

ג. לא נעלם מעיני כי דיאנה לא מסרה אמת בדבר האיומים בטלפון, משיחסה את האיומים של הנאשם כלפיה במקום כלפי נסטיה, אך מדובר באמירה שנועדה לסייע לנסטיה שהיתה מסובכת עם המשטרה, וביקשה ממנה לקחת את תפקיד המאויימת על עצמה. דיאנה הסבירה כי הטלפון הנייד של נסטיה היה כבוי, והשיחה עם הנאשם בוצעה באמצעות הטלפון הנייד שלה. לו רצתה לסבך את הנאשם באיומים עליה, לא היה לה כל קושי לומר כי הנאשם איים גם עליה, ולא עשתה כך. לכן, נראה כי לא היה לה כל ענין למסור גרסה שקרית נגד הנאשם או להפליל חף מפשע. דבריה בדבר שיחת הטלפון של נסטיה עם הנאשם נתמכים בעדותו של הנאשם עצמו, אשר לאחר הכחשתה מספר פעמים במשטרה ובבית המשפט, חזר בו ואישר בחקירה הנגדית כי שוחח עם נסטיה בטלפון עובר לאירוע בזירת העבירה, אם כי עמד על כך שלא איים עליה כלל, שיחה שבגינה מסרה דיאנה כי בילאל רגז על הנאשם, המאיים על "ילדים קטנים". (עמ' 73 לפרוט', ש' 29-24)

לקחתי בחשבון כי עצם היכולת להסיט את האיומים של הנאשם לעבר עצמה מלמדת על האפשרות "לערוך" את דבריה, דהיינו אין מדובר בגרסה ספונטנית לגמרי, אך לזכותה ייאמר כי השיחה אכן נעשתה באמצעות הטלפון שלה, ונראה כי הדברים אכן נאמרו כלפי הדוברת. מכל מקום, דיאנה הסבירה את מקור הסטייה מהאמת, והיתה עקבית בהגנתה על נסטיה גם בעת מסירת העדות. מהימנים עלי דבריה לפיהם בקשה מנסטיה לומר את האמת, אך נעתרה לבקשתה של האחרונה לעזור לה. אין חולק כי דיאנה היתה ועודנה חברתה של נסטיה, אשר בחרה להעלם ולא להגיע לבית המשפט, וכתובתה לא היתה ידועה למשטרה. דיאנה העידה ביושר כי היא נמצאת בקשר יומיומי עם נסטיה, המודעת לקיומו של ההליך ולזימונה כעדה, אך היא, דיאנה, אינה יכולה למסור את כתובתה והיכן היא מתגוררת, על אף שהמידע בידה. כן ציינה כי משך תקופה ארוכה המעיטה נסטיה לצאת מהבית עקב פרשה זו. אין חולק כי דיאנה אינה עדה אובייקטיבית או חסרת נגיעה לסכסוך ולמעורבים, אך הסבריה היו משכנעים והגיוניים, ונתמכו במכלול הראיות בתיק, לרבות בענין האיומים.

ד. משעמדה תחילה על כך כי מסרה אמת בהודעתה ת/29 למעט בענין האיומים, אך בהמשך חזרה בה

והרחיקה עצמה, באמרה כי מדובר בשמועות בלבד, שוכנעתי בדבר אמיתותה של גרסתה הראשונית בטרם היה בידיה לשקול את הנזק העלול להגרם לה ממסירת שמו של הדוקר. ניכר כי דיאנה העדיפה שלא להעיד נגד הנאשם, ולא בכדי הובאה בצו הבאה. לא ניתן שלא להתרשם כי דיאנה חשה שלא בנוח בעת מתן עדותה, בלשון המעטה, כאשר מחד גיסא רצתה לומר את האמת, אך מאידך חששה להפיל את הנאשם, פן יבולע לה ולתינוקה בן השנה. ניתן היה להתרשם כי השתדלה לומר דברים נכונים, למעט נסיונה למזער את חלקו של הנאשם, אכן, ככל שהעמיקה חקירתה הנגדית של דיאנה, הן על ידי המאשימה והן על ידי ההגנה, הרחיקה את הנאשם מזירת העבירה עוד ועוד, עד אשר העידה כי רק שמעה שהיה שם ודקר, אך במקביל גם דיברה עם הפחד מפני "הבלאגן" שהיא וילדה צפויים לו, כאשר ברור היה שעסקין בהפללת הנאשם. האופן בו חזרה בה מכל פרט העלול לסבך את הנאשם, אפילו היו הדברים חסרי הגיון בעליל, שכן סתרו תשובות קודמות, הביאני לידי מסקנה כי יש ליתן משקל אפסי לתשובותיה המאוחרות. למשל, דיאנה אישרה את טענות הסנגור כי הנאשם כלל לא היה בזירה ולדבריה לא ראתה אותו דוקר את בילאל, אך לא נתנה כל הסבר לכך שאמרה לנסטיה, עוד בטרם מסרה את גרסתה הראשונה לכפיר כי עליהן לומר את האמת לגבי האיומים, שהרי הנאשם מסובך בצרות ממילא. יש לזכור כי בעקבות דברים אלה הציעה נסטיה לנאשם להחביאו. מה היה לה לומר דבר מסוג זה לנסטיה, אלמלא ראתה את הנאשם דוקר את בילאל? במה היה מסובך לו אכן היה בינו לבין בילאל ויכוח מילולי בלבד, כפי שטען? אכן, מיד לאחר ששבו לעשתונותיהן, ניסו השתיים "לתקן את המעוות", דהיינו נזהרו מלמסור פרטים מפלילים לגבי הנאשם, כאשר נסטיה ביקשה לבטל את כל דבריה בהודעתה לשוטרים וגם דיאנה חזרה בה בנוכחותו מאמרתה הקודמת.

דיאנה ניסתה להצדיק את סטייתה מגרסתה הראשונית בטענה כי היתה שיכורה ו"מסטולה" בליל האירוע. אף שמקובלת עלי עדותם של דיאנה וחמודי כי הם שתו אלכוהול באותו ערב, ניכר כי דבריה של דיאנה מיד לאחר הדקירה היו כאמור בהירים, סדורים ועקביים, כאשר היא היתה ערנית מספיק להותיר את האיומים על נסטיה מחוץ לתמונה, לבקשת האחרונה. לכן, התרשמתי כי האלכוהול לא מנע בעדה לראות דברים נכוחה, ויתכן שהאירוע הטראומטי לו היתה עדה והאדרנלין גרמו להתעשתותה.

ה. לאחר ששמעתי את עדותה, הסברה מדוע לא רצתה לבוא למסור עדותה, חששה מאנשים שיבואו אליה ו"יעשו בלגאן", כאשר יש לה תינוק, והתפתלויותיה בנוכחות הנאשם, הן במשטרה והן בבית המשפט, שוכנעתי, לאחר בחינה זהירה של גרסאותיה, כי דיאנה סיפרה לכפיר, בהעדר הנאשם, את האמת אותה ראתה וחוותה בזירת האירוע, למעט האיומים על נסטיה. מדובר בעדות שנמסרה סמוך למעשה האלימות הקשה, כאשר היתה נסערת, ולא היתה לה כל סיבה לתאר את הדברים באופן מוטעה. כך עולה ממכלול העדויות בתיק, לרבות התנהלותו של הנאשם וגרסאותיו. לפיכך, אני רואה לבסס את הממצאים העובדתיים על הודעתה ת/29 שנמסרה סמוך לאחר האירוע האלים והטראומטי לו היתה עדה, והותיר עליה את רישומו בעליל, המהווה "רס גסטה", ונכנסת אף לגדרו של סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

החזקה בדבר קבילותה ואמינותה של אמרת עד לעבירה סמוך לאחריה, באה לידי ביטוי בהוראת סעיף 9 לפקודת הראיות, הקובעת תנאים לקבילותן של ראיות המהוות "עדות מפי השמועה", ומבטאת למעשה חריגים לכלל הפוסל אותה, בדומה לחריג המסורתי של ה"רס גסטה". בהתקיים התנאים לחריגים אלה, ניתן לקבל גם עדות מכלי שני אודות אמרות חוץ של עד לעבירת אלימות, שנאמרו בסמוך לאחריה, העומדת כראיה נפרדת

ועצמאית לצד עדותו של העד עצמו, עשויה להוסיף למשקלו, וניתן לקבלה אף בהעדרה (קדמי, **על הראיות**, חלק שני (מהד' 2009), עמ' 607-630). הטעם לכך הינו ההנחה שבנסיבות בהן ניתנה האמרה - בשעת מעשה אלימות או בסמוך לאחריו - אין דעתו של העד פנויה לאמירת שקר בדבר נסיבות התקיפה לה היה עד, ונסיבות מתן האמרה מקימות חזקה שבעובדה בדבר אמיתותו. (ראו ע"פ 3695/99 **אמג'לי נ' מ"י**, פ"ד נד(5) 597, מפי כב' הש' לוי; ראו גם ע"פ 2948/03 **אולג ברזובסקי נ' מ"י** (20/6/05), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ת"פ (חי') 443/00 **מ"י נ' ליסר** (17/3/04), מפי כב' הש' שפירא).

עם השנים הורחבה משמעותית תחולתו של סעיף 9 לפקודת הראיות, על ידי פרשנות גמישה לחלופה של "בסמוך לאחריו". יתר על כן, אין בכך שהאמרה נאמרה לשוטר בעת תשאול כדי לפגוע בקבילותה או במשקלה. נקבע כי עדות מכלי שני תתקבל מקום שאין בנסיבות מסירתה כדי להקים חשש למהימנותה, והשאלה היא האם בזמן שחלף מאז האירוע ועד למסירת האמרה, היתה התרחשות כלשהי שהיה בכוחה להקים חשד שמא הושפע העד שלא לאמר אמת. (קדמי, **על הראיות**, חלק שני, (2009), עמ' 614 - 623 והאסמכתאות שם; ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מ"י, פ"ד מו(3) 273, 276-277, מפי כב' הנשיא שמגר; ע"פ 1424/02 טוטמן נ' מ"י, פ"ד נח (1), 615, מפי כב' הש' גרוניס; רע"פ 5595/07 **אביחי נ' מ"י** (14/11/07) מפי כב' הש' ג'ובראן; ע"פ 8641/12 **סעד נ' מ"י** (5/8/13) מפי כב' הש' סולברג).

לענין קבילותה ומשקלה של אמרתה הראשונית של דיאנה לכפיר שהיה עד במשפט, בצד הדרך מיד לאחר שהיא וחבריה עצרו את הניידת בהיסטריה בשווען לעזרת השוטרים בפינויו של בילאל לבית החולים, שלא כמנהגם (כך התרשמתי), ראו גם ע"פ 8704/09 **באשה נ' מ"י** (11/11/12), מפי כב' הש' ג'ובראן, הנדל, ועמית (להלן: ענין באשה):

"מבחני העזר הם שלושה. במסגרת מבחן-העזר הראשון, סמיכות המקום, נבחן היכן נמסרה האמרה. ככל שמקום מסירתה קרוב יותר לזירת ביצוע העבירה, כך מתחזקת הנטייה לקבל את העדות. ויובהר כי סמיכות המקום איננה עניין של מרחק גרידא. למשל, יש הבדל אם מוסר האמרה נסע למקום אחר שאיננו קשור למקרה, לבין נסיעה למקום קשור כמו בית חולים (השוו: עניין פלוני). במסגרת מבחן-העזר השני, הסמיכות העניינית, נבחן האם ישנה זיקה מהותית בין אירוע העבירה לבין מסירת האמרה, כך ששניהם נמצאים על רצף אירועים אחד: האם מצבו הפיזי או הנפשי של מוסר האמרה מושפע, באופן ישיר ומשמעותי, מאירוע העבירה? האם ישנם אירועים שקטעו במובהק את הזיקה בין אירוע העבירה לבין מסירת האמרה? במסגרת מבחן-העזר השלישי, האינטראקציה בין מוסר האמרה לבין השומע, נבחן את טיבו של המפגש בין השניים. האם האמרה נשאה אופי של עדות, שתכליתה ללכוד אשמים ולהביאם לדין? האם מתקיימים בין בעל האמרה לבין השומע יחסי מרות? האם היה כאן תשאול פורמאלי מטעם איש אכיפה? האם השומע תחקר את מוסר האמרה, או שנתן לו לדבר בחופשיות?"

כאמור, אי אמירת האמת לגבי נשוא איומיו של הנאשם לבקשתה של נסטיה, מלמדת על כך שדיאנה היתה מסוגלת לעשות מניפולציה על אף מצבה הרגשי לאחר היותה עדה לאלומות הקשה נגד בילאל. יחד עם זאת, התרשמתי כי חרף אי אמירת האמת לענין זהות האדם שאיום על ידי הנאשם, עדיין עומדות לאמרתה החזקות

המונחות בבסיס הרעיון של ה"רס גסטה" ושל סעיף 9 לפקודת הראיות. נראה כי דיאנה רצתה לומר את האמת בסוגיה זו, אך לא סברה שמדובר בענין מהותי ביותר בנקודת זמן זו, בה היה בילאל מוטל מדמם ומעולף ברכבו של חמודי לאחר שנדקר. משנתנה הסבר משכנע למקור הסילוף, וניכר היה כי מקורו בנאמנותה לחברתה וחששה לשלומה דווקא עקב היותה מאויימת על ידי הנאשם, איני רואה בכך עילה לאיין או להפחית ממשקל דבריה לגבי זהותו כמי שדקר את בילאל.

ו. בנסיבות אלה, אני רואה להעדיף את אמרתה של דיאנה בהודעתה ת/29 כנכונה, מכח סעיף 10א (א) לפקודת הראיות, [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), על פני דבריה בעימות עם הנאשם ועדותה בבית המשפט, משעמדה זו בתנאים שנקבע בס"ק (1)-(3) לפקודת הראיות, ולפלג את גירסתה הן במשטרה והן בבית המשפט. מקובלים עלי דבריה בהודעתה כי הנאשם דקר את בילאל בסכין, כאשר קיריל מחזיקו מאחור כדי להפריד ביניהם, על רקע סכסוך שנוצר בעקבות פרידתה של נסטיה מהנאשם וחברתה לבילאל, למעט בענין האיומים שאיים הנאשם על דיאנה בטלפון עובר לדקירות, כאשר לענין זה אני מעדיפה את דבריה בבית המשפט, לפיהם הנאשם דיבר עם נסטיה באמצעות הטלפון הנייד של דיאנה, לאחר שנסטיה כיבתה את הטלפון הנייד שלה, ואיים עליה כאמור לעיל.

כך אני רואה לפלג גם את דבריה בעימות עם הנאשם, שעה שלא היתה מסוגלת לעמוד מולו ולומר כי הוא היה הדוקר, והותירה את החזקת הסכין בידו או בידי קיריל, שלא נשאל ולו שאלה אחת בחקירתו הנגדית בענין זה על ידי ההגנה, על אף שהנושא היה מונח לפתחה. לא למותר לציין כי החזקתו של בילאל מאחור על ידי קיריל עת דקרו הנאשם יכלה להתפרש באופנים שונים, לא רק כמי שהפריד ביניהם, בעיקר נוכח מיקום הדקירות. אך משמסרה דיאנה מפורשות בהודעתה הראשונה כי קיריל רק הפריד, וכך מסרו גם קיריל וגם הנאשם, ובהעדר גרסה אחרת מצידם של בילאל ושל הנאשם, יוחזק קיריל כמי שהפריד בלבד.

גם ביחס לעדותה של דיאנה בבית המשפט, יש מקום לפלג את דבריה, משחזרה על המסגרת הכללית של האירוע, ואישרה למעשה כי דבריה לשוטרים פרט לזהות המאויימת היו נכונים, אמירה ממנה חזרה לאחר מכן, בשל חששותיה, כמפורט לעיל. לגבי ענין זה ראו:

"כל שופט בערכאה דיונית, מכיר את התופעה של עדים טועים, ואפילו עדים המשקרים במידה זו או אחרת, מבלי שיש בכך כדי לאיין את גרסתם בליבה העיקרית של הדברים. מה מביא עד לשקר או לומר דברים לא נכונים? הנושא ראוי למחקר בפני עצמו והסיבות לכך רבות ומגוונות ולא אתיימר למצותן: יש שהעד אינו זוכר וטועה בתשובתו; יש שהעד מבקש לרצות את השואל או להוכיח כי הוא יודע את כל התשובות, ולכן הוא מספר גם על דברים שלא ראה במו עיניו; לעיתים מתערבבים הדברים שראה העד עם דברים ששמע מאחרים במועד מאוחר יותר; לעיתים העד משקר כדי להרחיק ממנו חשד שהוא משקר בדברים אחרים, או כדי להרחיק ממנו חשד שתיאם את עדותו עם אחרים או שמקור ידיעתו הוא מאחרים; לעיתים העד משיב באופן לקוני, מבלי לטרוח להבהיר דבריו אם כדי להסתיר דברים שאינם קשורים לנושא המשפט, אם מתוך חשדנות בסיסית ואם מתוך מגמה של "לחסוך במידע"; יש והעד סר פנים וזועף, בשל החקירה המכבידה עליו או שמכעיסה אותו מאחר שמפקפקים ביושרו. קיצורו של דבר

- לא כל עד שמשקר או טועה בחלקים מעדותו, יש לקבוע כי אינו דובר אמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית, לבור את התבן מן הבר, ולעיתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של "פלגין דיבורא" (ע"פ 511/11 מריסאת נ' מ"י, 14/03/12), מפי כב' הש' עמית).

לגבי פלגין דיבורא נאמר:

"...מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - "פלגין דיבורא" בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית - ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן. (פרשת בן סימון; ע"פ 526/90 בלזר ואח' נ' מ"י, פ"ד מה (4) 133, 185 (הנשיא שמגר); ע"פ 10596/03 גרגורי בשירוב נ' מ"י (לא פורסם) (השופט לוי))." (ע"פ 7637/05 יוסף נ' מ"י, 5/7/07), מפי כב' הש' רובינשטיין; כן ראו ע"פ 869/81 שניר נ' מ"י, פ"ד לח (4) 169, 230, מפי כב' הנשיא שמגר; ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מ"י (15/11/12), מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 1275/09 פלוני נ' מ"י (1/9/09), ע"פ 431/08 גואברה נ' מ"י (13/4/10), ע"פ 5232/10 אבו ג'ומעה נ' מ"י (8/4/13), שלושתם מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 5633/12 ניימן נ' מ"י (10/7/13) מפי כב' הש' שהם; קדמי, על ראיות, חלק שלישי, עמ' 1611 ואילך.

עקרון זה מתיישב גם עם סעיף 57 לפקודת הראיות לפיו **"סתירות בעדותם של עדים אין בהן כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות"** (ראו גם: ע"פ 5853/12 פלוני נ' מ"י (14/1/13), מפי כב' הש' דנציגר).

לפיכך תשמש אמרתה של דיאנה ת/29 יסוד לקביעת הממצאים העובדתיים בעניינו, כאמור.

24. חיזוקים לאמרת החוץ של דיאנה.

משראיתי להעדיף את אמרת החוץ של דיאנה ת/29, ואף לפלגה לענין האיומים, נדרש חיזוק לאמרתה זו לצורך הרשעה על פיה, כמפורט בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. התוספת הנדרשת היא "תוספת 'מאמתת' בלבד, ולא תוספת 'מסבכת' דוגמת דרישת הסיוע. "החיזוק הוא תוספת ראיתית המגבירה את מהימנותו של העד ... על ידי אישור פרט רלבנטי לעבירה בעדותו" (ע"פ 6147/92 מ"י נ' כהן, פ"ד מח (1) 62, מפי כב' הש' דורנר). "אין צורך, כי בראיית החיזוק תהיה זהות או חפיפה בין חלק כלשהו של האמרה לבין אותה ראיה. כל שנדרש מאותה ראיה הוא כי תחזק את התזה, המועלת באמרה, כגון חיזוק להאשמה בביצוע העבירה". (ע"פ 949/80 שוהמי ואח' נ' מ"י, פ"ד לה (4) 62, מפי כב' הש' שמגר). "אמרתו של עד אחד יכולה לשמש חיזוק או דבר מה נוסף לאמרתו של עד אחר" (ע"פ 400/81 מח'נה נ' מ"י, פ"ד לח (4) 767, מפי כב' הש' ד' לוי).

א. חלקים נרחבים בגרסתה של דיאנה זכו לחיזוק בראיות התביעה ואפילו בדברי הנאשם, אף שניכר כי העדים

עשו מאמץ אמיתי למסור גרסה אשר לא תעמיד אותם בעימות חזיתי עם הנאשם, כל אחד וטעמיו. דהיינו, הם מסרו גרסאות נכונות חלקית, וניכר היה כי בהעדר ידיעה על גרסאות של עדים אחרים במשטרה, כל אחד מהם מסר זוית אחרת של האירוע למעט הגורם שגרם לפציעתו של בילאל. המכנה המשותף להם היה כאמור נסיונם להמנע מלסבך את הנאשם, ולהצביע עליו כעל הדוקר מסיבותיהם, אף שקירבוהו למעשה, תוך מיקומו כמי שרב עם בילאל לפני שהחל לדמם. לענין זה יש לערוך אבחנה בין דבריהם של העדים במשטרה לבין עדויותיהם בבית המשפט, כפי שיבחן להלן. מכל מקום, התיאור שמסרה דיאנה לגבי הקטטה מלכתחילה התיישב ברובו עם הודעתו של חמודי במשטרה, לפיה ראה את בילאל נדקר מספר פעמים בסכין גדולה על ידי אדם שברח לאחר מכן ברכב הונדה סיוויק שחור, ולא על ידי עשרה כנטען בבית המשפט; עם גרסתו של בילאל במשטרה, אשר סיפר במשטרה כי נדקר על ידי אדם אחד, וסופר לו שמדובר בנאשם, ואשר רמז בסופו של יום בבית המשפט כי הנאשם הוא הדוקר; עם דברי קיריל, לפיהם מיד לאחר שהפריד בין חברו הנאשם לבחור עמו התקוטט, נמלאה חולצתו שלו בדמו של הבחור. זאת, לאחר שסיפר כי הפריד בין הנאשם לבין עלא, אשר דחפו זה את זה; כן נתמך הוא גם בדבריו של הנאשם, אשר לא שלל כי היה ויכוח בינו לבין בילאל, אשר נסב על נסטיה חברתו לשעבר, וממילא גם על התעודות הרפואיות.

ב. עוד יצוין כי באירועים אלימים, מהירים, דרמטיים וטראומטיים מסוג זה, לא ניתן לצפות מכל עד לראותם בשלמותם, להיות מודע לכל התפתחות בזירה, לזכור את כל הפרטים במלואם, או למסור גרסאות זהות, ותיאוריהם יבחנו בזירות הראויה. כל עוד אין מדובר בחריגות מהותיות, מדובר בתופעה מוכרת וטבעית, והמכלול יבחן לגופו. (ע"פ 5869/07 פלונינ' מ"י (9/9/09), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 993/00 אורי שלמה נ' מ"י, פ"ד נו(6) 205, 233, 224 מפי כב' הש' שטרסברג כהן, ועוד).

25. ניתוח גרסתו של חמודי

א. חמודי מסר במשטרה גרסה קרובה למדי לזו של דיאנה, לפיה ראה את בילאל נדקר מספר פעמים בסכין גדולה ממרחק של כעשרים מ', תיאר את הדוקר, וכן את רכב ההונדה השחור עמו נמלט, למעט זיהוי בשם, תוך נסיון להשאר מחוץ לתמונה. כך מסר גם כי הוא וחבריו נכנסו לרכבו, ומשאו ניידת סימנו לה לעצור, גרסתה הנתמכת גם בדברי השוטרים.

בבית המשפט עשה חמודי כל יכולתו כדי להרחיק את הנאשם מכל קשר לדקירות. הדבר בלט משניסה לערפל את האופן בו התרחש האירוע תוך העלאת טענה כי היו במקום עשרה אנשים, נגד דבריו לגבי הסכין, ניסה את כניסתו של הדוקר לרכב הונדה סיוויק שחור, כאשר התברר לו כנראה שמידע זה עלול לקשור את הנאשם לפשע, בהתחילו לספר על אפשרות שנכנס לרכב רובר שחור שהיה במקום, גרסה שהיתה כבושה ללא הסבר. הוא מסר גרסה אנמית, לגביה סבר כנראה שאין בה כדי לסבך איש. יש לזכור כי חמודי הכיר את הנאשם עובר לאירוע, וכאשר הסתובב אליו במהלך הדיון ואמר בפה מלא כי אינו הדוקר חייך, ללא כל הסבר.

בנסיבות אלה אני מעדיפה גם את גרסתו של חמודי במשטרה מכח סעיף 10א (א) לפקודת הראיות, משעמד בתנאיו, אף ששוכנעתי כי חמודי ראה את הדוקר בעיניו והיה מודע לזהותו מלכתחילה. יש לזכור כי חמודי נסע עם בילאל והבחורות ברכב, עת עצרו את הניידת ובקשו מהשוטרים עזרה בפינויו של בילאל לבית החולים, מן

הסתם שמע את צעקותיהן ההיסטריות של הבחורות, והיה מודע לדבריהן כי הנאשם הוא שדקר את בילאל.

לפיכך, אני רואה לפלג גם את הודעתו של חמודי במשטרה, באופן שתתקבל לגבי דקירתו של בילאל בסכין גדולה מספר פעמים, וברירתו של הדוקר לרכב הונדה סיויק שחור, גרסה התומכת כאמור בדבריה של דיאנה מיד לאחר הדקירה.

26. ניתוח גרסתו של קיריל

קיריל, חברו של הנאשם, אישש למעשה את גרסתו של דיאנה לגבי הקשר בין ה"ויכוח" בין הנאשם לבין בחור אחר לבין פציעתו של הבחור, משהעיד על הדחיפות ביניהם, על נסיונו להפריד בין השניים, על כך כי תפס כל אחד מהם והזיזו הצידה, והמסר החד משמעי לפיו בעקבות האמור לעיל, נמלאה חולצתו בדם. לא למותר להזכיר כי במשטרה סיפר על מכות ממש. הסתלקותו של הנאשם ברכב ההונדה לבדו, כאשר האחרים נכנסו לרכבים אחרים כפי שסופר לעיל מתיישב עם גרסתו של חמודי. יתר על כן, קיריל סיפר כי ניסה ליצור קשר עם הנאשם כדי לשאול אותו מה קרה והדבר לא עלה בידו, כאשר לכאורה מדובר בהתנהגות תמוהה ביותר של הנאשם, אשר הגיע עמו למקום, ואשר לדבריו לא היה מעורב בכל מעשה אסור, למעט ויכוח תמים עם בחור אותו הכיר באופן שטחי, ואשר הסתיים לשיטתו בלא פגע לאיש. לא נעלם מעיני כי קיריל העיד שלא ראה סכין או חפץ כלשהו בידיו של הנאשם בזירת העבירה, אך יש לזכור כי קיריל היה חברו של הנאשם, ולא מיהר להפלילו. לא נעלם מעיני כי הודעתו של קיריל נגבתה רק כשנה לאחר האירוע, משלא אותר, אף שהיה אסיר באותה תקופה, אך נראה כי זכר את האירוע טוב למדי, ומכל מקום, אין לנאשם להלין אלא על עצמו משלא מסר פרטים מלאים על קיריל לשוטרים, כפי שיפורט להלן.

ההגנה לא חקרה איש מעדי התביעה לגבי אדם פוטנציאלי אחר שיכול היה לדקור את בילאל, לא העלתה את האפשרות שקיריל השתתף בדקירתו עת החזיקו בעת הקטטה, בין כדי לעזור לנאשם ובין כדי להפריד ביניהם, כאשר הנאשם עמד על דעתו שבילאל לא היה פצוע ודקור עת עזב את זירת העבירה, גרסה הנסתרת על ידי קיריל חברו.

בהעדר מידע על אדם אחר עמו התקוטט הנאשם באותו לילה, ובהסתמך על דבריו של קיריל, ניתן לקבוע כי מי שהתקוטט עם הנאשם היה בילאל, וכי לאחר המכות ביניהם נותר בילאל מדמם והנאשם ברח בהונדה. גרסה זו אף שאינה זהה לזו של דיאנה, קושרת את הנאשם לפציעתו של בילאל. למותר לציין כי תשובתו של קיריל בדבר זריקת חולצתו המוכתמת בדם מהטעם שלא היה לה שימוש, היתה מיתממת בלשון המעטה. חזקה על קיריל, שריצה תקופה משמעותית בבית הסוהר, כי היה מודע לערכה הראיית של החולצה, ולכן מיהר להפטר ממנה, שמא יינזקו הוא או חברו הנאשם בעטייה.

לכן, גם בדבריו של קיריל לפיהם הבחור השני נפצע סמוך לאחר הדחיפות בינו לבין הנאשם, טרם הסתלקותו ברכב ההונדה השחור, יש משום תמיכה ישירה לעדותה של דיאנה.

27. ניתוח גרסתו של בילאל

בילאל, קורבן העבירה, העביר מסרים סותרים לשוטרים ולבית המשפט, וניכר כי נקרע בין רצונו להצביע על הנאשם כעל תוקפו לבין אינטרסים אחרים, שלא הובררו. עוד בבית החולים סיפר כי הבחורות סיפרו לו כי הנאשם דקרו, אך הקפיד לטשטש את הקשר עמו, והותיר רושם כאילו אינו מכיר היטב. בהמשך, חזר בו מכל אמרה מפלילה לגביו, וביקש לבטל את התלונה. ובבית המשפט הגדיל עשות והרחיקו לחלוטין מזירת העבירה בליל האירוע, סיפר שעשרה אנשים תקפוהו ואינו יודע מי דקרו. בסוף עדותו, ללא כל הסבר, עשה תפנית מפתיעה, ומסר דברים מהם משתמעת האשמה ברורה ומפורשת כלפי הנאשם המסויים, באומרו כי **"הוא צריך לפחד. אם בן אדם דקר לא צריך לפחד... צריך לפחד"** (עמ' 22, ש' 4-20). בילאל לא נדרש להסביר את המהפך בגרסתו, ויתכן כי דבר מה בחקירה גרם לו לזנוח את תשובותיו המעורפלות והשקריות, אך אמירה חד משמעית זו מלמדת על השכנוע הפנימי העמוק של בילאל לגבי זהות האדם שדקר אותו - הנאשם.

מלכתחילה לא היה ברור מדוע סירב בילאל לומר דבר לגבי מי שדקר אותו והמניע לסכסוך ביניהם, והותיר ענין זה מעורפל. יתכן כי הדברים נעוצים בקשר בין בילאל לענאן אחי הנאשם, יתכן כי הוא אויים על ידי אחר, לא מן הנמנע כי השאיר את הענין לא פתור בראיה עתידית, ואין למעשה הסבר לכך. כך גם לא ברור מדוע שינה עמדתו כך לפתע פתאום. הנאשם לא ביקש לקבל הסברים לגבי השינוי בגרסתו של בילאל, וכל סברה לגבי הטעם לכך שדברים אלה לא נאמרו בתחילת הדרך, תהיה טובה ככל סברה אחרת.

מכל מקום, נוכח חוסר העקביות בעדותו של בילאל בבית המשפט, אשר כה נזהר מסיבוכו של הנאשם ישירות, עד אשר הרחיקו מהזירה לחלוטין, עד אשר שינה טעמו, אני רואה להעדיף את אמרתו בבית החולים לגבי האופן בו נדקר על ידי אדם אחד, משנתקיימו התנאים לכך, ולפלגה לגבי היכרותו עם הנאשם. לא נעלם מעיני כי גם בהיותו מאושפז, פצוע ודקור ידע לשמור לעצמו מידע אותו לא רצה לחלוק עם השוטר, ויש בכך כדי להצביע על יכולתו לסנן עובדות בלתי רצויות, אך גרעין עדותו מתיישב עם דבריה של דיאנה, ויש בו כדי לתמוך בגרסתה.

לסיכום, בנסיבות אלה, אני רואה לבסס ממצאים עובדתיים על גרסתו של בילאל אך ורק לגבי הגעתו לזירה עם ידידיו ברכב של חמודי, לאחר שקיבל שיחת טלפון, דקירתו מספר פעמים על ידי אדם אחד בזירת העבירה ופציעתו, ככל שהיא מתיישבת עם ראיות אחרות ועם מסמכים שהוגשו לתיק, לרבות מזכרים, דוחות פעולה ותעודות רפואיות. הוכח כאמור בהודעתו של הנאשם כי השניים מכירים זה מכבר, התקוטטו בזירה, ומטבע הדברים ראה בילאל את מי שדקרו בעיניו, אף שבחר לטשטש את הדברים מסיבותיו.

28. גרסתה של נסטיה - עדות שמועה

א. נסטיה לא העידה במשפט כאמור, על אף שהיתה מודעת לזימונה באמצעות דיאנה. נשאלת השאלה האם דבריה הספונטניים לניסן, אשר היה עד במשפט, לפיהם הנאשם הוא שדקר את בילאל "על רקע קנאה", ונמלט לאחר מכן ברכב ההונדה (ת/4), ומסרי ה- ICQ ששלחה לנאשם (ת/3א1), חוסים תחת החרגים לכלל בדבר עדות שמועה, ותומכים בגרסתה של דיאנה. כך גם לענין דבריה לג'ריס אשר התקשר אליה ביום 5/5/11, כדי לקבל פרטים על הנאשם, לפיהם הנאשם התקשר אליה ממספר חסוי לאחר שבילאל פונה, ואיים עליה, כי

אינה יכולה להגיע למשטרה למסור עדות, וכי היא מבקשת לבטל את כל מה שמסרה באמרתה הראשונה (ת/8).

ב. לא מן הנמנע כי אמרתה לניסן לפיה הנאשם דקר את בילאל על רקע קנאה, עשויה לחסות תחת סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות, לאור דבריה של דיאנה, המהימנים עלי, כי נסטיה אינה מתכוונת להגיע ולהעיד, נמנעת מלמסור את כתובתה, אמירה מפורשת כי זמן רב לאחר האירוע התחבאה בשל פחדה מהאיומים, ואף יצאה פחות מהבית (עמ' 77 לפרוט', ש' 11-22), ומשהובהר כי נסטיה ביקשה לבטל את הודעתה נגד הנאשם. יחד עם זאת, אין די בדברים סובייקטיביים אלה של דיאנה, אפילו שימשה שופרה של נסטיה, משלא הוכח כי אמצעי פסול גרם לה להמנע מהתייצבות בבית המשפט בהווה.

ג. שאלה נוספת היא האם במצב בו אין מדובר בחריג לפי סעיף 10א(ב), תתקבל האמרה מכח ה"רס גסטה". לענין זה ראו ע"פ 4115/08 **גלעד נ' מ"י** (24/1/11), מפי כב' הש' גרוניס:

"בפסיקה נקבע, כי אף אם האומר אינו עד במשפט ועל כן לא חל סעיף 9 לפקודת הראיות, עשוי לחול חריג הרס גסטה יציר המשפט המקובל. זאת, כאשר לא ניתן להעיד את מוסר האמרה מטעמים אובייקטיביים (ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460 (1998))."

לרציונל בגינו נזהרים בתי המשפט מלסמוך ממצאיהם על עדויות שמועה מפי מי שאינם עדים, אך מקבלים לעתים את הראיה, ראו דבריו של כב' הש' עמית בעניין באשה הנ"ל:

"רס גסטה הוא חריג לכלל הפוסל עדות שמיעה... קיימים שלושה "סוגים" של חששות לגבי עדות שמיעה: כי מוסר האמרה עצמו אינו מהימן; כי תוכנה של האמרה אינו חד משמעי וללא חקירה נגדית לא ניתן להבהירה; כי זכרוננו של מוסר האמרה בגד בו או שתפיסת המציאות שלו מעוותת (ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460, 468 (1998)... מכל מקום, בענין ז'אפר פירש בית המשפט את סעיף 9 באופן גמיש, אף בניגוד ללשון הסעיף לפיה נדרש מוסר האמרה להעיד במשפט, וזאת נוכח ה"מגמה הכללית של דיני הראיות בישראל, שבמסגרתה מועבר הדגש מכללים פורמאליים של קבילות לכללים גמישים של משקל" (שם, עמ' 473 והאסמכתאות שם)."

מהדו"ח של ניסן עולה כי נסטיה היתה נתונה תחת רישומו של האירוע הקשה לו היתה עדה סמוך לפני כן, כאשר בילאל המדמם נמצא ברכב, וחבריו לא הצליחו להזעיק אמבולנס לפנותו, וכי היא ודיאנה צעקו אל השוטרים "**הוא נדקר הוא נדקר**". עצם העובדה שדבריה נאמרו לאיש מרות אינה מעלה ואינה מורידה, מאחר שנמסרו באופן ספונטני מיוזמתה, בשוועה לעזרת השוטרים בפינוי של חברה, עקב אירוע בו היתה מעורבת. מדו"ח הפעולה עולים פרטים נוספים שמסרה נסטיה בנוגע לזהות הדוקר סמוך לאחר האירוע. סמיכות הזמנים בין האירוע האלים למסירת האמרה, מצבה הנפשי של נסטיה, פחדה מהנאשם שאיים עליה לדבריה ודיאנה, מובילים לקבלת אמרתה בדבר זהות הדוקר, אף בהעדר חקירה נגדית. מאידך גיסא, משהוכח כי נסטיה גרמה לדיאנה לשקר לגבי היעד לאיומי הנאשם, ניכר כי על אף מצבה הרגשי באותה עת, היתה מסוגלת לשקול שיקולים נוספים על פני האמת. ענין זה מטה את הכף נגד קבילות הראיה מכח חריג ה"רס גסטה" שעה שאינה עדה במשפט.

אפילו הייתי רואה לקבל את הראיה, כפי שנאמר בפסיקה "קבילות לחוד ומשקל לחוד". נסטיה אכן היתה תחת ההשפעה של אירוע הדקירה של חברה הנוכחי שדימם בתוך הרכב על ידי חברה לשעבר, אמרתה לניסן נועדה להסביר את הסיטואציה, למי שביקשה להעזר בהם לפנות את בילאל לבית החולים, למצוא את הדוקר שמא ימשיך להזיק, ואף לפרוק את מצוקתה הגדולה, בשל חלקה באירוע הקשה. לגבי הרקע לאירוע, המניע וזהות התוקף, מתיישב הדבר עם ראיות אחרות שנשמעו בתיק, ותומכת באמרתה של דיאנה. מאידך גיסא יודגש כי תיאורה של נסטיה שונה מתיאורם של כל עדי התביעה האחרים לגבי תחילת הדקירות. ועוד, לאחר מסירת גרסתה הראשונית בדבר אלימותו של הנאשם, כתבה לו נסטיה שורת הודעות אשר נועדו לכאורה לעזור לו, בניגוד למסר שהועבר לשוטרים, אף שניתן היה לפרשן גם באופן אחר, כפי שהעידה דיאנה, בדבר האמביוולנטיות של נסטיה כלפי בן זוגה לשעבר.

נוכח כל האמור לעיל, כאשר מדובר בעדה מעוניינת שאינה אובייקטיבית ומניעה אינם שקופים, יש חשש ממשי כי קבלת אמרותיה אלה יגרמו עיוות דין לנאשם, ואיני רואה לקבל את אמרותיה לניסן ולג'ריס.

ד. שונה הדבר לגבי הודעות ה- ICQ של נסטיה לנאשם, אותן מסר הנאשם מיוזמתו לחוקריו, ואף התייחס אליהם בבית המשפט, מבלי לטעון לגביהן כי אינן קבילות בהיותן עדויות שמועה, אין מניעה מלקבלן.

"הכלל הינו כי אי-ההתנגדות תתפרש כהסכמה לקבלת העדות, ולא יפתח צוהר בשנית להעלות טענת קבילות במעמד הערעור (ע"פ 4204/07 סוויסה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.10.08) וההפניות (שם)". (ע"פ 1645/08 **פלוני נ' מ"י** (3/9/09), מפי כב' הש' ארבל).

למקרא הודעותיה, ניכר כי נסטיה התייחסה בהודעותיה אל הנאשם כאל מי שנמצא בצרות גדולות, יש להסתירו, אנשים מסרו נגדו תלונות וכיוצא בזה, גרסה הסותרת את דבריו כי עזב את המקום בשופי, ולא היה מעורב בכל אירוע בעייתי.

לפיכך, יש גם בהודעותיה של נסטיה משום תמיכה בגרסתה של דיאנה.

29. לא למותר לציין כי התרשמתי כיאופי הסתירות בעדויותיהם של עדי התביעה לגבי פרטים אלה ואחרים שאינם מרכזיים, מלמדים כי אין מדובר בעדויות שתואמו בין הארבעה במשטרה, וכי כל אחד מהם מסר חלק ממה שחוה, ככל שסברו כי אין בו כדי לסבך את הנאשם. לפיכך, אני קובעת כי ניתן להסתמך על חלקים מגרסאותיהם של דיאנה, חמודי ובילאל במשטרה, וכן על דברי קיריל בבית המשפט, לאחר פילוגן כאמור, כתומכות בגרסתה המפולגת של דיאנה, המהווה בסיס לקביעת העובדות לגבי זהות הדוקר, המניע וכן האיומים.

30. ניתוח גרסתו של הנאשם

ייאמר כבר עתה כי גרסתו של הנאשם הותירה רושם בלתי מהימן בעליל על בית המשפט, מדובר בגרסה מתפתחת מתחילתה ועד סופה, מתפתלת, חסרת עקביות ורצופת פירוכות, כאשר לכל אורך הדרך ניכרה בנאשם

תחושת אשמה והתנהגות מפלילה, להם לא ניתן הסבר סביר. להלן מספר דוגמאות לכך.

א. הנאשם לא העלה כל טענה כנגד הנסיבות בהן נגבו הודעותיו, אך ההגנה טענה כנגד החוקרת אירית סבג-כהן אשר גבתה את הודעתו הראשונה (להלן: אירית), כי משאמר הנאשם שהוא סובל מכאב ראש, היה עליה להציע לו טיפול או לשלחו לבדיקת רופא. אירית השיבה כי אינה זוכרת את מצבו של הנאשם, אך עובדה היא כי ענה על חלק מהשאלות שהפנתה אליו, על פי בחירתו **"כנראה שעל מה שהיה בא לו ענה, ומה שלא, לא ענה"**, ומסרה כי הוא ענה על רוב השאלות (עמ' 44 לפרוט', ש' 23 - עמ' 45, ש' 3). לא למותר לציין כי אף שבתחילה השיב הנאשם לשאלה היכן היה בלילה, כי ראשו כואב וכי הוא מבקש לא לענות, למרות שלשיטתו לא היה לו דבר להסתיר, לאחר מספר דקות הודה כי היה בזירת העבירה במועד הנטען הנאשם חזר לשתיקתו והפסיק לענות על שאלות, רק בהמשך לשאלות לגבי קיריל.

ב. הנאשם הכחיש תחילה בהודעתו הראשונה (ת/1) היכרות עם בילאל, אך בתוך דקות ספורות אישר כי לא זאת בלבד שהכירו "בפנים", אלא שאף היה ביניהם "היכוח" באותו לילה. בהמשך התברר כאמור כי לא זו בלבד שבילאל הוא חבר טוב של אחי הנאשם, מספר חודשים לפני כן נפל בין הנאשם לבין בילאל דבר, אך הם השלימו. לכל אורך הדרך, נמנע הנאשם מלציין כי בילאל התראה באותו זמן עם נסטיה, חברתו לשעבר, ממנה נפרד הנאשם רק כשבוע לפני כן. מה היה לו לנאשם להתרחק מכל היכרות עם בילאל, אם לא לוותה אותו תחושת אשמה בקשר לדקירות באותו לילה, או אם לא נכח כלל במקום עת נדקר בילאל. הנאשם הסביר אמנם כי זו לו הפעם הראשונה בה הוא נחקר, אך לו היה מצפונו נקי, לא היתה לו כל מניעה לספר כי הוא מכיר את בילאל, היה בזירת העבירה והתווכח עמו.

ג. הנאשם התעלם באופן שיטתי מכך שמיד לאחר "ההיכוח" שלו עם בילאל, נמצא בילאל מדמם בעליל. לענין "רמת ההיכוח" עם בילאל, הנאשם עמד על כך כי מדובר בריב מילולי בלבד, אך אפילו חברו קיריל העיד כי הנאשם ובחור אחר דחפו זה את זה, עד אשר הפריד ביניהם, ואמר לנאשם כי אין צורך לריב, ולאחר מכן ראה שחולצתו מגואלת בדם. לנאשם לא היה כל הסבר לכך שלא ראה את בילאל מדמם, ואף לא ראה את קיריל לבוש חולצה מלוכלכת בדם. גם אלמלא דבריה המפורשים של דיאנה, יש בהתרחקותו של הנאשם מכל מגע פיזי עם בילאל בזירת העבירה עובר לדקירתו, כדי ללמד על התנהגותו המפלילה ועל תחושת האשמה שלו. שהרי מה היה לו לנאשם להכחיש את הדחיפות בינו לבין בילאל, לו התמצה הענין בכך? נראה שהנאשם, אשר היה מודע לכך שנראה רב עם בילאל, ניסה לצמצם את יריעת המחלוקת, בהנחה (נכונה בדיעבד), שלגבי הדקירה עצמה ירתעו העדים מהפללתו. התעלמות זו מעובדה זו נועדה בעליל להרחיק את הנאשם מקרבת זמנים בין ההיכוח לחבלה החמורה.

ד. הנאשם וקיריל מסרו (הנאשם במשטרה וקיריל בבית המשפט), כי קיריל הגיע למקום ברכבו של הנאשם מסוג הונדה סיויק שחורה. קיריל סיפר כי לאחר הריב, נכנס הנאשם לרכבו ונסע מהמקום, הוא ניסה להשיגו טלפונית כדי לשאול אותו מה קרה, אך לא הצליח. הנאשם מסר תחילה כי לא נסע ברכב ההונדה של אחיו מזה כשבוע, ולא היה בקרית חיים ביום האירוע כלל. בהמשך, כאשר נשאל אם קיריל היה עמו בשלב כלשהוא ביום האירוע, הפסיק הנאשם לענות לשאלות, באמרו "אני לא יכול להמשיך כואב לי הראש", וסירב לענות לכל השאלות.

הנוספות שנשאל הנוגעות לאירוע, למעט שאלה סתמית שאינה שייכת לענין. בבית המשפט הגדיל הנאשם עשות כאשר העיד כי צבע ההונדה בו נסע הוא אפור מטאלי (עמ' 119 לפרוט'), בניגוד לאמור בהודעתיו הראשונה והשלישית (ת/1; ת/3), וכי קיריל מעולם לא נסע עמו, בניגוד לגרסתו הקודמת ולגרסת קיריל, ללא כל הסבר. עדותו של קיריל שהעיד כי הנאשם הסתלק ברכבו ללא אומר, הוא עצמו חזר עם ניקיטה ושולמן, ולא הצליח להשיג את הנאשם כדי לברר מה קרה, מלמדת על המנעותו של הנאשם מכל הסבר או קשר לעדים לפציעתו החמורה של בילאל.

מה היה לו לנאשם לומר תחילה במשטרה כי לא נסע בהונדה שבוע, ובבית המשפט להתרחק מפרטים שוליים אלה לכאורה, שאין בהם לכשעצמם כדי להפיל, ואשר נמסרו על ידו במשטרה, אלמלא סבר כי מדובר בעובדות שקשרו אותו לביצוע העבירה, ואלמלא ניסה לפגוע במהימנותם של עדי התביעה לצרכי? התרחקותו זו מרכב ההונדה השחור, עליו דיברו עדי התביעה ומקיריל שנסע עמו, ונכח במקום עת נפצע בילאל, נועדה להרחיק מהרכב בו נצפה מסתלק מהמקום לאחר הדקירות.

ה. הנאשם לא נתן כאמור הסבר סביר לכך שלא זו בלבד שלא ניסה להתמך בעדויותיהם של חבריו קיריל, שולמן וניקיטה, אם במשטרה ואם בבית המשפט, אלא שנמנע ממסירת פרטיהם לשוטרים, כדי שאלה יוכלו לגבות מהם הודעות. אשר לזימונם לבית המשפט, מסר גרסה מתפתחת שנסתרה ככל שהעמיקה חקירתו הנגדית. הוא חזר בו מדבריו כי ניסה להתקשר אליהם והטלפונים שלהם היו סגורים, ונראה כי הם עצורים, משאמר בהמשך כי כלל לא ידע את מספרי הטלפונים שלהם, ניסה לאתרם דרך קיריל, אשר הינו אסיר בעצמו, דהיינו, לא דיבר עמם כלל. הנאשם היה באולם בית המשפט כאשר העיד קיריל כי גם יבגני שולמן יושב כיום בכלא (עמ' 35 לפרוט', ש' 25), ולכן, לו רצה לזמנו כעד הגנה לא היה לו כל קושי לבקש זימונו באמצעות בית המשפט. יש לזכור כי הנאשם היה מיוצג לכל אורך הדרך, ולא תשמע טענה כי לא ידע שאפשר לזמן אסירים לבית המשפט. חזקה על הנאשם, כי בחר להרחיק את השניים מדוכן העדים, בשל חששו כי עדותם עלולה להפיל, אם יחליטו לשתף פעולה ולספר את אשר ארע באותו לילה. (לענין החזקה לפיה המנעותו של בעל דין מהבאת ראיה רלוונטית או עד ראיה, תזקף לחובתו, מפני שהיא מלמדת כי לו הביאם, היה בהם כדי להזיק לו ראו ע"פ 728/84 **חרמון נ' מ"י**, פ"ד מ"א(3) 17, ע"פ 437/82 **אבו נ' מ"י**, פ"ד לז(2) 85, שניהם מפי כב' הש' בן פורת; ע"פ 10586/05 **ערן בן אברהם נ' מ"י** (5/1/09), מפי כב' הש' דנציגר, ועוד).

ו. עדותו של הנאשם התפתחה גם לענין שיחות הטלפון עם הבחורות בליל האירוע, לכאורה בשל תוכן של שיחות אלה. גם בענין זה היתה גרסתו בלתי עקבית, בלשון המעטה. פעם ענה כי דיבר אתן באותו לילה וגם למחרת, אך במענה לשאלות אחרות, השיב כי לא דיבר עמן בטלפון כלל באותו לילה. לחלק מהשאלות השיב כי הבחורות לא דיברו עמו באותו לילה בזירת העבירה כלל, אך לשאלות אחרות השיב כי איימו להכניסו לכלא, עוד לפני הויכוח עם בילאל.

ז. הנאשם הקפיד לטשטש את הרקע לויכוח בינו לבין בילאל, בטענו כי אינו זוכר, זאת על אף שההודעה הראשונה שלו נמסרה עוד ביום האירוע, וחזקה עליו כי היה מודע היטב לדברים. הוא אף נשאל מפורשות כיצד אינו זוכר את הטעם לויכוח בן יותר מחמש דקות עם בילאל, והשיב תשובה מעורפלת. נראה כי הנאשם הבין כי

חשיפת הרקע לקטטה הנטענת עלולה לקשור אותו גם לדקירות. כך כאמור גם לגבי השיחות עם הבחורות, תחילה טען כי לא שוחח עמן, לאחר מכן אמר כי לא איים עליהן וכל השיחה היתה סתמית, ואילו בסופו של דבר הציג אותן כמי שאיימו להכניסו לכלא, והפך את הדברים כך שנסטיה היתה זו שכעסה עליו מאחר שחדל לשלם על הבילויים שלה. לא למותר לציין כי איני מוציאה מכלל אפשרות שהבחורות אכן איימו להכניסו לכלא אחרי שדקר את בילאל ובגין מעשהו זה, ויתכן כי הדברים אכן נשמעו במקום. מכל מקום, מה היה פשוט מסיפור המעשה מראש, ואמירה מפורשת כי נסטיה כעסה עליו מפני שנפרד ממנה? אלא שהתרשמתי כי הנאשם בחר לומר דברים אלה כאשר איש לא יכול לסתור אותם, מאחר שכל העדים כבר סיימו להעיד, ופרט לדיאנה בחרו להשאיר את הסיפור מחוץ לאולמו של בית המשפט.

ח. אשר להודעותיה החוזרות ונשנות של נסטיה לגבי המשטרה שמחפשת אותו, הצורך להחביאו, הדיווח על מסירת התלונות במשטרה, שאלתה מה עליה לעשות, תחינתה כי יענה לה, אמרתה "מפחדת עליך" וכיוצא בזה, הנאשם היתמם כאילו הדברים לא נגעו בו, ולכאורה לא ידע להסביר מדוע כתבה לו נסטיה אמירות אלה, תוך שימוש חוזר בלשון קרבה כגון "חיימלי". הסברו כי לא היה לו חלק בדבר ולכן לא השיב לה, אינו משכנע, בעיקר משהודיעה נסטיה לג'ריס כי הנאשם התקשר אליה מטלפון חסוי ואיים עליה. מדבריה של דיאנה ניתן להבין כי גם עובר לאירוע התקשר הנאשם לנסטיה, כך שאין מדובר בהתנהגות חריגה, אף שהנאשם ניסה להכחיש. מהתנהלותו הכללית של הנאשם התרשמתי כי הוא היה מודע ככל הנראה לכך שאסור לו להשאיר עקבות, ולכן לא השיב לנסטיה, שמא יהא ניתן לאתר תכתובות אלה ולזקפן נגדו.

אכן, אין מקום לבסס הרשעה על התנהגות מפלילה לבדה, אולם התנהלות זו משתלבת ומחזקת את הראיות הנסיבתיות ואת הודעתה האמינה של דיאנה (ע"פ 8279/11 **טל מור נ' מ"י** (1/7/13) מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 5764/09 **שריף סאלמה נ' מ"י** (11/7/11) מפי כב' הש' לוי; ע"פ 7365/04 **פלוני נ' מ"י** (29/12/06) מפי כב' הש' לוי; ע"פ 1275/95 **נסיים נ' מ"י**, פ"ד נא(5) 359, מפי כב' הש' ביניש; ע"פ 258/83 **מ"י נ' אהרונ**, פ"ד מ(1) 617, מפי כב' הש' בן פורת). לעניין זה יפים הדברים הבאים:

"מקובלת וידועה היא ההלכה, כי יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את הדעת, די בה כראיה נסיבתית, ועל אחת כמה וכמה כשאליה מצטרפות ראיות אחרות, ולו גם משניות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים" (ע"פ 210/81 **עקביוב נ' מ"י**, פ"ד לו(3) 393, 400, מפי כב' הש' לוין).

כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 1645/08 **פלוני נ' מ"י** (3/9/09), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 2014/94 **סאלח נ' מ"י**, פ"ד נ(2) 624, מפי כב' הש' שטרסברג-כהן). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר, וכאשר דומה כי השקרים נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 **אל שבאב נ' מ"י**, פ"ד לו(2) 826, מפי כב' הש' שמגר). עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות נעוץ בתחושות של מצוקה ובלבול, ועל כן יש לנקוט בזהירות במתן המשקל הראייתי לשקרים אלה. (ע"פ 8002/99 **בכר נ' מ"י**, פ"ד נו(1) 135, מפי כב' הש' לוין).

בענייננו מצאתי כי מדובר בשקרים מהותיים, הנוגעים לעצם היכרותו של הנאשם עם הנדקר, לעצם השיחות עם נסטיה עובר לאירוע והדברים שנאמרו בגדרן, נוכחותו בזירת העבירה בעת שבילאל דימם, הסעתו של קיריל שהפריד ביניהם, רכב ההונדה, והתרחקותו המקיפה מכל עובדה שיש בה כדי לקשור אותו לדקירות. טענתו המרומזת של הנאשם כי בילאל נדקר לאחר שעזב את המקום, מופרכת לא רק על פי גרסתה של דיאנה המהימנה עלי, אלא גם אליבא דכל העדים שהעידו על פציעתו של בילאל מיד לאחר הריב עם בילאל.

31.

ראיות נסיבתיות

למעלה מן הצורך יאמר כי אף שהראיות בתיק זה אינן נסיבתיות, ומבוססות על עדי ראיה, מתקיימת בתיק זה גם מסכת ראיות נסיבתיות היוצרת תשתית מוצקה להפללתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו. בנוסף להסתמכות על אמרותיהן של דיאנה ונסטיה סמוך לאחר האירוע ודבריה של דיאנה גם בעימות, נקשר הנאשם לעימות פיזי עם בילאל בזירת העבירה בזמן האירוע, בעקבותיו נותר בילאל מדמם, חולצתו של קיריל שהפריד בין הנאשם לאחר הוכתמה בדם, הדוקר נמלט בהונדה שחורה, נסטיה שלחה לו הודעות מפלילות לפיהן הוא לא היחיד "שעובר חרא עכשיו", השוטרים מחפשים אותו, הוגשו תלונות והיא צריכה להחביא אותו, זאת ביחד עם התנהלותו המפלילה של הנאשם, כאמרו. משחזרה דיאנה ואמרה לנאשם בעימות כי בילאל נדקר בזירת העבירה, אם כי היא אינה בטוחה מי החזיק בסכין, הוא או קיריל שהחזיק בבילאל, נוצר קשר עובדתי מיידי בין המגע הפיזי האלים לבין הדימום, אפילו כמבצע בצוותא. כזכור, נמנע הנאשם מהעלאת טענה כלשהי לגבי מעורבותו של קיריל בדקירות, לכל אורך הדרך. לכך מצטרפת גם העובדה כי הנאשם לא נתן מצידו כל הסבר סביר השולל או מעלה ספק סביר ביחס למסקנה היחידה המתחייבת ממהלך האירועים, כפי שעולה מהראיות שהובאו. (השוו דבריו של כב' הש' דנציגר בע"פ 8279/11 **טל מור נ' מ"י** (1/7/13)).

כל אלה יוצרים מארג ראיתי הקושר את הנאשם במישרין למעשה דקירה, אינו מותיר אפשרות לקיומה של מסקנה הגיונית אחרת מלבד זו, ומבססים את אחריותו הפלילית בגינו. הנאשם לא סיפק הסבר סביר חלופי להפללתו המשתמעת, ולא נתן כל הסבר לכך שהמעורבים עזבו ביחד את האזור לאחר הקטטה ביניהם, כאשר בילאל כבר היה דקור, חולצתו של קיריל מלאה בדמו, כאשר אין זה סביר כי הנאשם לא שם לב לכל אלה ולא נתן להם כל הסבר. (לענין זה ראו גם ע"פ 10771/08, 10923 בוחניק ואח' נ' מ"י (15/12/09); ע"פ 524/77 מזרחי נ' מ"י, פ"ד לב(2) 682).

"לצורך הרשעה, על התשתית הראייתית לבסס איפוא את אמיתות העובדות כדי וודאות הגיונית וערכית סבירה. עליה לעמוד במבחן השכל הישר, נסיון החיים וההגיון. ספק ממשי ומוחשי, להבדיל מספק הנשען על אפשרות דמיונית ערטילאית, יצדיק אי-הרשעה...". ע"פ 2132/04 **קייס נ' מ"י** (28/5/07), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ראו גם ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מ"י**, פד"י מז(4) 221.

32.

מחדלי חקירה

א. ב"כ הנאשם טען למחדלי חקירה רבים בתיק זה.

לטענתו, החוקרים לא בברו היכן היה המקום הספציפי בו התרחשו הדקירות נשוא כתב האישום, ואחד החוקרים, שלומי בר, אף העיד כי האירוע היה בחוף קריית חיים. פעולות החקירה בתיק בוצעו בחלוף תקופה ארוכה מאוד. קיריל נחקר כעבור כשנה מיום האירוע ולא יכול לזכור פרטים מהותיים שהתרחשו לפני זמן כה רב. לשיטתו, לא התאמצה המשטרה לאתרו כדי לחקור אותו או אחרים בסמוך לתאריך האירוע, אף שהנאשם מסר בהודעותיו כי היו עמו שלושה אנשים. הוא לא ידע את כתובותיהם, אך מסר כי התגוררו בקרית ים, ואנשי המשטרה לא ניסו להגיע אליהם, כדי לזמנם למסור הודעות במשטרה. ניתן היה להשיגם לדעתו באמצעות מספר הטלפון של קיריל, אותו מסר הנאשם לחוקריו. גם האופן בו נגבו ההודעות מהבחורות, אם בתוך נידת משטרה או בתחנת האוטובוס, היה לא ראוי כאשר מסביב אנשים והמולה. השוטר לא נתן הסבר לכך שלא העביר את הטיפול באירוע ואת גביית הודעתה של דיאנה לחוקר תורן בתחנת המשטרה בזבולון, אליה הגיע עם חמודי ושם נגבתה הודעתו. במהלך עדויותיהם לא זכרו השוטרים את האירוע. אחד השוטרים לא חתם על דו"ח הפעולה ולא נתן הסבר לכך. ועוד, למרות שלנאשם יוחסה גם עבירת איומים, הבחורות לא נחקרו ספציפית לגבי עבירה זו והנאשם לא נחשד בביצועה ולא נחקר על כך. המשטרה אף לא התאמצה לקבל את מכשירי הטלפון של הבחורות כדי לבדוק אם הנאשם באמת התקשר אליהן ואיים עליהן כנטען. אשר להודעתו הקצרה של בילאל, זו נגבתה ממנו בבית החולים, ולא נוספה לה חקירה שניה.

ב. המאשימה התייחסה לדברים בקצרה, וטענה כי המשטרה לא איתרה את קיריל בזמן ואת שולמן וניקיטה בכלל, מכיון שהנתונים היחידים שהיו בפני המשטרה היו שמותיהם פרטיים ואמירה כי גרו בקרית ים, אשר אינם מספיקים לצורך איתורם.

ג. דיון - יאמר כבר עתה כי אכן נפלו מחדלים מסויימים בחקירת המשטרה, אך אלה לא היו מהותיים, ובוודאי שאין בהם כדי לגרום לזיכויו של הנאשם.

1) אכן, מספר הטלפון שמסר הנאשם לגבי קיריל יכול היה להוביל אליו, שכן בידי המשטרה כלים לאיתור שמם של מי שמחזיקים במכשירי טלפון ניידים. יחד עם זאת, הוכח כי קיריל הפסיק להשתמש במכשיר זה זמן קצר לאחר מכן, ולא פלא איפוא כי לא הצליחו ליצור עמו קשר. אף שקיריל נאסר בשלב כלשהוא לאחר האירוע, והיה במשמורת המשטרה, משנמסר שמו הפרטי בלבד, התקשתה המשטרה לאתרו, והקשר בינו לבין המקרה נעשה במקרה על ידי החוקר שלומי בר, במהלך חקירה אחרת. מכל מקום, לקיריל היו שלושה מספרי טלפון והוא העיד מפורשות כי הנאשם היה מודע לשלושתם (עמ' 38 לפרוט', ש' 24-25). לפיכך, אין על הנאשם להלין אלא על עצמו בנוגע לזמינותו של קיריל, משבחר לא למסור את שני הטלפונים האחרים אשר יכלו להוביל לאיתורו המהיר.

אשר לטענה בדבר איתורם של שולמן וניקיטה, מוטב היה לטענה משלא נטענה. הנאשם הקפיד להמנע מלמסור פרטים על חבריו אלה, במידה כזו שניתן היה לחשוב כי אינו מכירם כלל. מששוחרר, לא היתה לו כל מניעה לאתורם דרך קיריל, והוא בחר שלא לעשות כן, מנימוקיו, כאמור לעיל. מכל מקום, משהעיד קיריל ששולמן הינו אסיר, יכול הנאשם לזמנו, ואם בחר שלא לעשות כן באמצעות סנגורו, לא תשמע טענה בדבר מחדל חקירה.

2) אשר לאופן בו נגבתה מהבחורות אמרתן הראשונה, יש לזכור כי לא היה מדובר בחקירה יזומה, אלא בקריאה לעזרה של הבחורות ושל חמודי אל השוטרים בדרך. מדובר באנשי סיור שקיבלו מידע ראשון על החשוד בדקירתו של בילאל, וטוב עשו משהעלו על הכתב את הדברים שנמסרו להם סמוך לאירוע האלימות, בין השאר כדי לקבל גרסה קרובה למציאות, ולאתר את החשוד במהירות מרבית, אף שהדבר לא עלה בידם. משמסרה דיאנה גרסה מלאה, לא היה מקום להטריחה שנית לגביית הודעה נוספת, אך היא הוזמנה לצורך עימות עם הנאשם, אשר בוצע. לגבי נסטיה, נראה כי היא לא היתה מעוניינת לשתף פעולה עם המשטרה, כפי שהוכח גם כיום, משביקשה לבטל את התלונה מיד לאחר שמסרה אותה, ואף לא הגיעה לבית המשפט למסור עדותה, על אף שהיתה מודעת לקיומו של ההליך, ולכך שהמשטרה מחפשת אותה כדי שתמסור את גרסתה. גרסתה של דיאנה לענין זה לא נסתרה.

אשר לחקירתו של בילאל, זו נעשה על ידי המשטרה בהזדמנות הראשונה, ואין להגנה להלין על כך כי בילאל לא רצה למסור יותר ממה שמסר, מסיבותיו. מכל מקום, מתוכן הודעתו ניכר כי היה מסוגל לומר את דבריו, והטעם היחיד בגינו לא נחקר בשנית, היה התנגדותו לכך, ובקשתו לבטל את התלונה נגד הנאשם, אף היא מסיבותיו.

3) לענין המקום בו אירעו הדקירות, הצדדים האריכו בענין זה עד מאוד, אך איני רואה ליחס לו נפקות ממשית. קיריל והנאשם עצמו הסבירו היכן היתה המריבה, בית המשפט והצדדים צפו בדיסקים שצילמו את המקום, השוטרים יצאו לחפש מצלמות אבטחה ונוכחו לדעת כי לא הותקנו במקום, ולא היה כל מחדל בענין זה.

4) אשר לחוסר זכרונם של השוטרים, הם ערכו מזכרים ודוחות פעולה, ולא ניתן לצפות מהם לזכור פרטים כעבור שנתיים. לכך נועד הכלל של "הקפאת הזכירה שבעבר", בדבר אירוע בו טיפלו במהלך הרגיל של עבודתם. אשר לדו"ח שלא נחתם, אף שמדובר במחדל, משהוסברה הטעות ואין מדובר בדברים מהותיים, אין בהם כדי לסייע לנאשם.

5) השאלה במשפט הפלילי אינה אם אפשר וראוי היה לעשות פעולות חקירה נוספות, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר, דהיינו האם עולים המחדלים לכדי הותרתו של ספק סביר באשמתו של הנאשם. (ע"פ 5741/98 **עלי נ' מ"י**, (10/6/99), מפי כב' הש' זמיר). אין כמעט תיק בו לא קיימים מחדלי חקירה, או לא ניתן לנקוט צעדים נוספים.

" ככלל, הציפייה כי במערך ראיות מפלילות כל פרט מפרטי התנהלותם של הנאשם ושל קרבן העבירה, בין לפני מעשה העבירה, בין בעת מעשה העבירה, ובין לאחר מעשה העבירה, יהיה מוכח וברור במלואו, וייתישב עם כל המכלול הראייתי, אינה בהכרח תואמת את מורכבות אירועי החיים, ואת מורכבות נפש האדם והתנהגותו, שלא תמיד מצויים לגביהן ראיות והסברים מלאים. מקום שהפרטים החסרים אינם מהותיים לגרעין העבירה ונמצאים בשוליה, אין בכך בהכרח כדי למנוע את הפללת הנאשם, וכדי להעלות ספק סביר המצדיק את זיכוי". (ראו גם רע"פ 2326/03 **חבה נ' מ"י** (20/4/03), מפי כב' עמוד 37

הש' חיות; ע"פ 10082/04 **אברמוב נ' מ"י**, (25/10/06), מפי כב' הש' חשין; ע"פ 6295/05 **וקנין נ' מ"י** (25/1/07), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ע"פ 10432/05 **פלוני נ' מ"י**, (18/6/07), מפי כב' הש' לוי; מ"ח 5615/07 **סיבוני נ' מ"י** (29/4/08), מפי כב' הש' ג'ובראן).

וכן,

"... השאלה היא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ועד כמה ה"אין" מכרסם ממשקל ה"יש", והאם היעדר ראיה הנובע ממחדל חקירתי יכול לסייע לנאשם בביסוס ספק סביר שתוצאותיו זיכו". (ע"פ 54/11 **פלוני נ' מ"י** (7/3/12), מפי כב' הש' עמית).

בנסיבות הענין, לא מצאתי כי היה במחדלי החקירה הנטענים על ידי ההגנה כדי לייצר ספק סביר באשמתו של הנאשם, לגרוע מהראיות שהובאו נגדו, או לגרום לעיוות דין במקרה דנן, ואין בהם כדי לסייע לנאשם או להביא לזיכויו.

33. קביעת העובדות

נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העובדות המפורטות בכתב האישום לענין החבלה החמורה. דהיינו, כי הנאשם דקר את המתלונן בסכין בידו, ברגלו, בבטנו ובחזהו, וגרם לו חבלות של ממש, כמתואר בכתב האישום ובתעודות הרפואיות המפורטות לעיל.

אשר לאיומים על נסטיה בליל האירוע, דיאנה העידה כאמור, בניגוד לאמרתה לכפיר, כי הנאשם איים על נסטיה ולא עליה, וכי סביר להניח שנסטיה היא אשר סיפרה לה על תוכן האיומים של הנאשם, אשר אמר לה כי אם לא תבוא אליו יהרוג אותה ואת בני משפחתה. אכן, דיאנה העידה על איומים אלה, ואף ציינה כי נסטיה עברה תקופה קשה, משלא רצתה להפליל את בן זוגה לשעבר, אך משהודתה כי הסכימה לעזור לנסטיה ולא אמרה אמת בהודעתה לגבי נשוא האיומים, לבקשתה, על אף שרצתה לספר את הדברים כהוויתם, לא אבסס ממצאים עובדתיים בכל הקשור לאיומים על סמך דבריה בהודעה זו. לא נעלם מעיני כי דיאנה העידה שבילאל נסע למקום האירוע מכיון שהתרגז על כך שהנאשם הזכיר ילדים קטנים באיומיו, אך אין די בכך.

בהעדר התייצבות של נסטיה לבית המשפט וללא עדותה, בהעדר ראיות תומכות של ממש, כגון עדותו של בילאל, בהעדר תלונה במשטרה מטעמה של נסטיה מעבר לאמרתה לג'ריס בטלפון כי הנאשם איים עליה, אשר לוותה באמירה נוספת לפיה היא מבקשת לבטל את תלונתה נגדו, בנסיבות המיוחדות של תיק זה, איני רואה לקבוע ממצאים עובדתיים מעבר לכל ספק סביר על יסודה של עדות שמועה זו.

34. חבלה חמורה בנסיבות מחמירות

העבירה המיוחסת לנאשם היא חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 + 335 (א) (1) לחוק העונשין, זאת בגין פציעת המתלונן.

א. סעיף 333 לחוק העונשין קובע:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא בדין, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 335 (א) קובע:

"... (א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;

(2) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה..."

המונח "חבלה חמורה" הוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים", ו"חבלה מסוכנת" מוגדרת כ"חבלה שיש בה סכנת נפשות". המונח נשק קר התפרש באופן רחב, ויוחס לכלים רבים שנעשה בהם שימוש אלים ואשר גרמו או עלולים היו לגרום לפגיעה פיזית משמעותית באחר, אך אין חולק כי סכין הנה נשק קר. (ע"פ 371/08 מ"י נ' ביטאו, (27/10/08), מפי כב' הש' ארבל; גם ראו ע"פ 4930/02 עאבד נ' מ"י (29/4/04), מפי כב' הש' ריבלין, בש"פ 6183/02 יונתי נ' מ"י (5/7/02), מפי כב' הנשיאה בייניש, וע"פ 8106/07 פלוני נ' מ"י, (22/9/98) מפי כב' הש' ארבל).

עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הינה עבירה תוצאתית, אשר מרבית יסודותיה העובדתיים קבועים בסעיף 333, וסעיף 335 מוסיף לה נסיבות מחמירות, המכפילות את העונש המירבי הקבוע לצד עבירת החבלה החמורה בסעיף 333 לחוק העונשין. היסוד הנפשי הדרוש לעבירה הינו מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ובפזיזות כלפי התוצאה. (קדמי, "על הדין בפלילים", חלק שלישי (מהד' - 2006), עמ' 1294 - 1300).

"פזיזות בהקשר זה משמעה אחד משניים: אדישות לאפשרות התרחשות של "חבלה חמורה"; או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר של התרחשותה של חבלה חמורה ואפילו מתוך תקווה שלא תתרחש...". (קדמי, שם, עמ' 1297).

ב. דיאנה תארה את הסכין שהחזיק הנאשם בפרוטרוט בהודעתה הראשונה וכן בעימות כסכין מטבח גדולה, "...סכין שחותך עוף עם ידית חומה ולהב כסוף. סכין ממש חדה. הוא לא הכניס את כל הסכין אלא רק

את ההתחלה ככה נראה לי..., וגרסתה נתמכת בדבריו של חמודי, אשר ראה אף הוא סכין גדולה בידי הדוקר. (יצוין כי עצם אמירתה שלא הכניס את כל הסכין לגופו של בילאל, מלמדת על כך כי לא ניסתה לסבך אותו מעבר לאחר ראתה). משדקר הנאשם את בילאל בחלקי גופו השונים, בבית החזה, בין הצלעות, בעורפו ובמותנו, וגרם לו פציעות כמתואר לעיל, נתקיים היסוד הפיזי הנדרש לביצוע העבירה. בהתנהגותו של הנאשם בזמן מעשה ולאחריו, לרבות התנהגותו המפלילה עובר לדקירות ולאחריהן, הוכחה מודעותו של הנאשם ברף הגבוה כלפי רכיבי היסוד העובדתי, ולפחות קלות דעת כלפי התוצאה שהתרחשה.

לפיכך, על יסוד העובדות שהוכחו מעבר לכל ספק סביר, ומשקיימו את יסודותיה של עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א) (1) לחוק העונשין.

35. לסיכום, נוכח כל המקובץ אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים, ומרשיעה אותו בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 + 335 (א) (1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד הצדדים.